

Ruby Keeler filmszínésznő
a „Csodabár” című filmből, mely most fut az erdélyi mozikban

Pardon! Tudja már, hogy
megnyílt újonnan az

Új tulajdonos!

Astoria B ár

Új artisták!

Új zene és rendes kávéházi árak!

Ol v a s s a e l

ezt a számot, bizonyára tetszeni fog Önnek. Ha megszerette, rendelje meg, minden héten diskrét csomagolásban megkapja.

Előfizetési ára negyed évre :

Magyarországon	Pengő 10
Csehszlovákiában	Kc. 50

Megrendelés esetén közöljük, hogy az előfizetési díj hol fizethető le.

Brummerton Boy

Timișoara, Belváros, Mercy ucca 1. szám
Interurban telefon : 17-24

Megbízható, pontos és gyors küldöncszolgálat.
Naponta kurirjárat Bucurestibe és Clujra.

Vízum és utlevélroda. Utlevelekben díjmentes felvilágosítás, ehhez szükséges igazolványok beszerzése stb. stb. Vidékieknek válaszbélyeg ellenében kimerítően válaszol.

Ne tévessze össze hasonló irodákkal, ügyeljen a telefon-számra : Tizenhét-huszonnégy

R a d i o

Telefunken, Standard, Philips, Minerva, Orion, Bell, (Belgium)
Kundsen (Dánia) stb. stb. márkás készítmények beszerezhetők

előnyös feltételekkel
könnyített fizetési módokkal

ing. J. Steiger cégnél

Timișoara, IV. Piața Axente Sever (Küttel tér)

Fronda Ferencz

k é s m ű v e s é s m ű k ö s z ö r ű s

Timișoara, Józsefvár. Fröblu. 26

Orvosi műszerek javítását, bo-
rotvák, ollók és kések köszörü-
lését olcsón és szakszerűen
vállalom.

Szabó István

uri fodrász

Timișoara, Belváros, Mercy
ucca 6.

Hajvágás hölgyek számára is.

Vasgerendák és betonvas

nagy raktár és gyári vaggonszállítás

Jäger József és Péter

vaskereskedőknél

Timișoara Józsefváros, Hu-yady-ut 33
Telefon 326. 52

Dolly krém
puder
szeptilóviz

Legszebb ajándék! Gyártja :
Roth Jenő gyógyszerháza
Timișoara, III. Dózsa és
Pósta ucca sarkán

Szerkesztőség és kiadóhivatala

Zimisoara, Fabrică
Alea Dumbravei 54

Hirdetési tarifa:

Hasábmiliméterenként 4 lei,
apróhirdetés szavanként 6 lei
Külföldi hirdetési díjak előre
fizetendők.

Előfizetési árak negyedévre

Romániában	240 lei
Csehslovákiában	50 Kc.
Jugosáviában	100 Di.

Külföldön máshol egynegyed évre
300 lei, mely összeg postautal-
ványon a kiadóhivatal címére
küldendő be.

A szerkesztőség kéziratokat nem
ad vissza és nem őriz meg.

— Megjelenik minden héten, kedden —

Szerkeszti: **Dinnyés Árpád**

A kéjérzet fokozása

A fájdalomérzés és kéjérzés összefüggése — A csók eredete — A szerelmi harapás. — Algolagnia. —
A szádizmus. — Esményi szádizmus — A mazochizmus — A flagelláció. — Exhibicionizmus. —
Fétisizmus.

— Irla: Dr. M. E. Dubin orvostanár —

A perverzításoknak szám-
talan fajtája van. Ezek közül
mi főleg azokkal fogunk fog-
lalkozni, melyeknél a fájdal-
omérzet szolgál a kéjérzet
fokozására. Ez beállítás első
pillanatra paradoxnak látszik
és az is, mert hiszen a fájdal-
omérzet homlokegyenes
ellentéte a kéjérzetnek s így
érthetetlennek látszik, hogy
a fájdalomérzése szolgáljon
a kéjérzet fokozására. Azon-
ban nem szabad elfelednünk,
hogy perverzításokról van
szó s így a dolog megérté-
sére nem tehetünk egyebet,
minthogy megkeressük a lé-
lektani és egyéb okait an-
nak, hogy ez a két érzés
összekapcsolódik. Ez a vizs-
gálat nehéz ugyan, de érde-
kes.

A magyarázatul szolgáló
első elemeket akkor találjuk
meg, ha az állatok szerelmi
játékait vizsgáljuk. Ez a játék
nagyobbára áljáték, de ami
mögötte van, az félelmetesen
komoly, mert életre-halálra
megy. A himnek más himek-
kel kell megküzdenie a nős-

tényért vagy utól kell érnie
a nőtényt s ez komoly ül-
dözéssé fajulhat. Emlősöknél
a szerelmi játék nagyon sok-
szor erőszakos jellegű s már
itt nyomára akadunk a fájdal-
omérzésnek. Ugyanis itt a
him gyakran csak teljes testi
erejének érvényesítésével jut
a nőtényhez, sőt, ha a him
fájdalmakat okoz a nőtény-
nek, ezzel talán megszerzi
erőkifejtési ösztönének kielég-
ítését.

Igy van ez a természeti
népeknél is. Az udvarlási já-
tékokban itt is fontos szerepet
játszik az a vonás, hogy a
férfi igyekszik fájdalmat okoz-
ni a nőnek; tehát a primitív
ember ugyanazt teszi, mint
közvetlen állati elődei.

A szerelmi harcban nem a
legokosabb, legszebb, leg-
ügyesebb a győztes, hanem
a legvitézebb és legerősebb.
Aki nem tud harcolni, az
nem számít férfinek és nem
juthat nőhöz.

Ide tartozik az a kétség-
telen tény is, hogy az orosz
nők örülnek neki és boldo-

gok, ha férjeik megverik őket.
Jellemző az orosz közmon-
dás: „Szeresd a feleségedet,
mint a lelkedet; de úgy po-
rold ki, mint a bundádat!”
meg egy másik: „A kedves
verései nem okoznak fájdal-
mat.” Rosso szerint az olasz
camorristáknál nagyon ros-
szul bánnak a nőkkel, ami
már a népdalokban is kife-
jezésre jut. De ezek a nők
nem is biznak a férjeik sze-
retetében, ha nem bánnak
velük rosszul és bolondnak
tartják azt a férfit, aki nem
veri a feleségét. Egy londoni
bíró a következőket írja: „Ha
valaki kételkednék azokban
a brutalitásokban, melyeket
férfiak követnek el nőkön,
keresse fel egy szombat este
a London-kórházat. Itt ször-
nyű dolgokat fog látni. Gyak-
ran 10—14 nő ül a várószobák-
ban össze-vissza vert
arccal és testtel és várja a
bekötözést. Az ápolónők
azonban azt mondják, hogy
ha megjegyzést mernek tenni
a sebesülések okozóira, a
nők a legnagyobb felháboro-

dással fogadják ezt, egy szót sem akarnak hallani, mely a férjeik ellen irányul.

Neuropatikus állapot vagy degeneráltság gyakran járulnak hozzá, hogy mélyen a fajban gyökerező vonásokat a felszínre hozzanak vagy még fel is fokozzanak. Ilyen viszonyok között az alávetés és a fájdalmak elviselése iránti hajlam, mely a normális civilizált nőnél csak gyengén jelentkezik, sokkal kifejezettebb és erősebb lehet. Erre mutat az az eset, mely egy olasz törvényszéki orvostani szakfolyóiratban van leírva. Egy előkelő származású, 19 éves fiatal leányról van itt szó, aki Tuniszban született. Anyai részről neuropatikusan terhelt s hiszterikus-epileptikus görcsrohamokban szenved. Nagyon gondosan, de szigorúan nevelték, több nyelvet megtanult, szellemileg fejlett s élénken érdeklődik társadalmi és politikai kérdések iránt. Személyisége vonzó, bőre, szemei és haja sötét színűek, ajkai fölött és arcán finom pehely van, koponyája csucsos, külső nemi szervei rendes nagyságúak, de nem szimetrikusak. A menstruáció tíz éves korában jelentkezett, heves nemi vágyak kíséretében. Ettől az időtől kezdve állandóan szerelemről álmodozott, bár eleinte csak nagyon bizonytalan formában. Ez mindig fájdalom utáni vágy formájában jelentkezett, azzal a kívánsággal, hogy valamit megharaphasson és összetörhessen. Az erotikus kérdésre ilyen szakai után nagy megkönnyebbülést érzett, de ha ez nem következett be, akkor masturbált s mint mondotta, az ágynemű keltette benne egy férfi illúzióját. A himnemű utáni ez a bizonytalan vágyódás olykor határozottabb alakot öl-

tött s olyan férfi után vágyódott, akit szerethetne és akit — mint gondolta — megverhetne. Titokban több szerelmi viszonyba is bocsájtkozott egymásután, de amelyeket a szülők mindig felfedeztek s a lány részéről eredménytelen öngyilkossági kísérleteket vontak maguk után. Azonban ennek a két fogalomnak, a szerelemnek és fájdalomnak az az összekapcsolódása, mely magányos álmodozásai közben kialakult benne, megmaradt a szerelmi viszonyainál is: koitus közben úgy belevágta körmeit a karjaiba, hogy ezek behatoltak a husba s mikor kedvese megkérdezte, hogy az utolsó pillanatban miért löki mindig vissza, azt felelte:

— Mert fájdalmat akarok magának okozni, mert azt akarom, hogy erőszakkal vegyenek birtokba, fojtogassanak és harccal győzzenek le...

Máskor pedig azt mondta:

— Olyan férfire van szükségem, aki egész vitalitásával tudja kinozni a testemet, majdnem a megölésig.

Világosan látjuk itt az állati szerelmi élet egy vonásának megjelenését, a nőténynek azt a szükségletét, hogy a him erőszakkal igázza le. Ez a szükséglet ebben az esetben össze volt kapcsolva egy intellektuális férfi által gyakorolt leigázás utáni vágygal s a leány igyekezett kedvesének nemi érdeklődését is fölkelteni ebben az irányban.

A szerelem és fájdalom közötti ezt a kapcsolatot még a legnormálisabb civilizált

embereknél is megtaláljuk, a jól fejlett szexszuális impulzusokkal bíró nőknél és férfiaknál. A férfias hajlam: az uralom tudatában kéjelegni és a nőies hajlam: az alávetettségben felolvadni, azokhoz a régi tradíciókhoz fűződnek, amikor a him még üldözte a nőtényt.

(Folytatjuk)

Tetszik önnek e lap ?

Ugy vegye meg annak minden számát! Mivel lapunk tartalma nemcsak szórakoztató, hanem oktató is.

Hajfestést

bármely színre garancia mellett vállal

Todorov Pál

hajfestő és női fodrász
Timișoara, Belváros, Rezső-ucca
Elsőrangú viz és vasondolás
Férfi és női manikűr

Vérszegények, betegek, lábadozók,
egészségesek és serdülőknek egyaránt

mindennapi itala legyen

a tannindus

Ménes-Magyarádi tisztán
kezelt **nemes fajbor.**

Kizárólagos eladási helyek:

„PROMONTORUL“

Arad - Hegyaljai szőlőnagybirtokosok
szövetkezeti üzleteiben, főüzlet: I.,
Bulev. Reg. Maria 3, Viktoria bank
mellett. Fiókok: II., Strada Melodie 15
(Pacsirta utca sarok), IV., Strada Fröbl
47 (Schott-ház) és Piața Lahovári,
(Erzsébetváros, Telekháztér) 5. szám.

Parfumeria Kertész Lajos

TIMISOARA, Gyárváros, Főucca 31.

Legfinomabb francia illatszerek, továbbá szappan, puderek és pipere
cikkek legolcsóbb bevásárlási forrása.

Erkölcstükör

Egy ember-gorilla szörnyű vérengzései. Egy ango ország kis városkájában egy embergorilla szörnyű vérengzéseket hajtott végre. Embergorillának nevezzük az olyan, társadalommal meg hasonlott embereket, akik egy erdőben, vagy lakatlan földterületre visszavonulva állati módra élnek. Ezek rendszerint, talán éppen bosszúból, az emberek ellenségévé szegődnek és nem egyszer szörnyű gyilkosságokkal bosszúlják meg a rajtuk esett emberi gonoszságot, vagy igazságtalanságot. Legtöbbször azonban a visszafojtott nemi inger, a felgyülemlett potencia készteti őket szexuális gyilkosságokra. Egy ilyen ember gorilla eszténként belátogatott a kis angol városkába és rendesen egyedülálló nőket keresett fel. Hajlékot és enivalót kért és amikor nyugalomra tértek, megtámadta jóltevőjét és miután nemi vágyát rajta a legbrutálisabban kielégítette, kegyetlen módon meg is gyilkolta. Tízennyolc esetben járt el hasonló módon a szörny. A hatóság azonban tehetet

len, mert nem tudják felfedezni a buvóhelyét. Egyenlőre tehát úgy védekeztek ellene, hogy felszólították a lakosságot, hogy semmiféle kéregetőnek ne nyujtsanak menedéket.

Elégette vagy a kutyával falatta fel kedvesének újszülötteleit. Egész Burgenland lakosságát páratlan izgalomban tartja Jabing község plébánosának letartóztatása. Pánfalvay 45 esztendeje volt plébánosa a községcecskének. A falu lakosai között nem volt tulok, hogy a plébános és gazdaasszonya férj és feleségként élnek együtt. A gazdaasszony majd nem évenként áldott állapotba került, de a szülések mindig elmaradtak. Már két évtized előtt a magyar csendőrség vizsgálatot indított a jabingi plébános ellen magzatelhajtás címén, azonban ez az eljárás ép úgy eredmény nélkül maradt, mint a második vizsgálat, amelyet a bécsi hercegecséki hivatal indított meg nyomban Burgenlandnak Austriához való csatolása után a hívők feljelentésére. A feljelentések egyre

szaporodtak és néhány hét előtt a jabingiak szerint újból esedékes lett volna egy szülés, amely elmaradt. Az elmúlt év utolsó napján végül a tömeges feljelentések következtében megérkezett Jabingba a bécsi államügyészség rendelete a plébános és a gazdaasszony letartóztatására. A szomszéd község plébánosa megfosztotta Pánfalvayt a lelkészi teendők gyakorlásának jogától, azután előléptek a zsandárok és letartóztatták. A vizsgálat kiderítette, hogy a plébános és gazdaasszonya a tiltott szerelem gyermekeit a szülés után elégették, vagy a házörző komondorral falatták fel. Pánfalvay két hétig volt letartóztatásban, míg most orvosi rendeletre szabadlábra helyezték a tárgyalás megtartásáig. A börtönorvos ugyanis megállapította, hogy a 65 éves plébános vérbajos és a vérbaj következményeként képtelen a vizsgálati fogságot elviselni. Pánfalvayt lakásán csendőrök őrzik, mivel a falu lakosai már ismétellen kísérletet tettek meglinclselésére.

— Eredeti felvétel —

POPPAEA

Irla : Alma Johanna König

Petronius felnyitotta szemeit. Olyan volt, mintha lelkét valami mélységből kellene előhívni és kifáradt volna, mielőtt hozzá felért. Söhajtott. Valami nyomta a mellét. Petronius tapogatódzott és hullámos hajakba nyult. Erőszakosan felemelte a fejét és szemét látásra kényszerítette. Egy leány feküdt a mellén, szorosan hozzásimulva és a szőke hajhullám szétfolyt a testén. Keze még az ő ágyékán nyugodott. Petronius még egy ideig értetlenül nézett le rá. Fialtal volt, még valóságos gyermek, lemezlenített melle alatt minden lélekzetre kidomborodtak a bordái és mélyen beesett szeme alá sötét vonalak rajzolódtak. Óvatosan eltolta magáról a törékeny testet, a párnákra helyezte és feltápáskodott, közben nagyot ásított, ami kövér könyveket csalt a szemébe.

A szemfüles hajnal a nehéz függönyök mögül belopózott a terembe. Kiábrándító, csunya pusztulást mutatott. A földön szélesen elöntve a bor. Szerteszéjjel egy mozaik cserepei, Tigellinus törte el a márványasztallal és egy csomó más edénnyel együtt, amikor ittas jókedvében az erejét vitte mérlegre. Az asztaltörmelékeken fekszik most félig ülve, félig fekve, félmezelenül aranyozott vértetében.

Egy másik asztal telejéről sűrű méz cseppeg katonásan tar fejére és szétfolyva halk taktusban gördül tova szórdus combján. Előtte egy bor és méz alkotta pocsolyában almák, narancsok és fügek rothadnak és ez a penetráns nedvesség fekvőhelyéül szolgál két leánynak, két táncosnőnek, mindkettő meztelen. Az egyiknek a feje, ez görög nő volt és olyan fehér, mint a tavaszeleji nyírfa, a másiknak, egy fekete aethopiainak térdén nyugszik, karcsu, fehér, arany karperecekkal ékesített lábait pedig Tigellinus keze még álmában is szorongatja.

Szemben a trónuson Nero fekszik. arcán egy a mosoly és kegyellenség között fekvő torz ül. Apollo aranykoszorúja ékesíti a fejét. A bortól és viszontlátott étellektől bemocskolva, rongyokban lóg le válláról a fehér tallár és leleplezi meztelenségét, ráncokban lógó husát, asszonyosan telt kebleit... Az érzékiség eme eleven

piramisa mellett fagyoskodva és összekuporodva gubbaszt a szépek szépe, a császár törvényes hitvese: Pythagoras. Petronius agyában ez moloszkál:

— Vajjon sikerülni fog e nekem téged valamikor kiszabadítani, megláncolt Ganymedes? Mytilena szigetére küldenék, az én házámba, melyet a vadrózsa vidit pirosra. Ott nem volna más, csak te, minden tükör a te szépségedet ragyogná és ha valamikor elszállna lelked a testedből, leányok, akiket a játékaik mellől visznek el, a tengerbe sülyesztenének, mely hasonlóan a szemedhez, kék és végtelen, akárcsak a bánatod!

Lassan felemelkedett Petronius és a biborszínű szőnyeg csücskét a didergőkre borította.

Ekkor felharsant egy kacaj.

És amint hátrahökken, meglátta őt, Poppaeát. Párnák halmaza közt, melyek mint a hegyek tornyosultak körülötte, mélyen lesülyedve feküdt az arca. A hajnali szürkületben sápadt volt, mint a halál. Közelebb lépett hozzá és Poppaea szeme barátságosan üdvözölte. Hosszan nézték egymást. Ruhája hasadékain keresztül csillogott a bőre. A bal melle csupaszon maradt. Puha, fehér simaságán ingerlően huzódott négy éles metszés, rajta feketén ragadt a megalvadt vér.

Fekvőhelye lábánál szélesen elnyújtózva egy fekete párduc, leg-hűségesebb barátja. Patái a nyugvóhelyről alácsüngtek, a feje rajtuk macskaszerű nyugalommal simult, olyan csendesen feküdt az állat, mintha márványból faragták volna, csak hosszú farka kigyózott, mint az éhes sikló és tompán verdeste a párnákat.

Poppaea felemelte egyik kezét és lenyomta a párnákat, úgy, hogy a fény az arcába hullott és Petronius meglátta, amit eddig még nem vett észre, hogy milyen csodálatosan szép.

— Még mindig fáradt vagy? — kérdezte halkan.

— Még mindig — mosolygott ez.

Poppaea hallgatott és nézte.

Halk, ritmikus kopácsolás vált hallhatóvá, amint a párduc farkával verdeste a párnákat.

— Még mindig szomjas vagy

Poppaea? — kérdezte Petronius.

— Még mindig! — mosolygott Poppaea.

Szempillái kéjesen lezárultak és ajka égelt. Petronius óvatosan fölébe hajolt. Ekkor felhangzott egy morgás, figyelmeztetés és veszély egyszeriben. Petronius ismerte ezt a hangot. De Poppaea gyorsabb volt nálánál. Mielőtt még a tör megvillant volna a férfi kezében, Poppaea a párducra vetelte magát, mely feszülten ugrásra készen kuporgott.

— Feküdj! — parancsolta. — Feküdj!

Még egyet morgott az állat, valósággal felordított. Most Poppaea keze alácsuszott és a nyakszirthez ért, ahol az idegek összefutnak. Lágyan simogatta azon a helyen. Az állat hátrafordította a fejét és vicsorítva a keze után kapott.

— Feküdj... — simogatta tovább Poppaea lágy hangja.

A párduc teste megremegett. Megmerevedett. Hatalmas fejét megrázta, hogy lefejtse a kezét, mely lágy simogatásaival megbénítja.

Kölyökkorában kedveskedésekkel és simogatással idomította. És a vadállat megtört a simogató kezek alatt.

Lassan lesülyedt a fej, szemei rángatódva keskeny hasadékra törpültek és izmai megdermedtek. Farka úgy feküdt, mint egy fekete, eltaposott kigyó.

— Feküdj! — sugta Poppaea. Jobb patája belékulcsolódott a balba, feje lehanyatlott és Aorgos a veszedelmes párduc dorombolni kezdett, akárcsak egy megelégedett házimacska.

— Feküdj! — Poppaea lábával az állatot oldalba rugta, nyomába a párduc különösen felvinnyogott. Poppaea lassan visszabújt a párnái közé, felemelte szép lábát, melynek csupasz fehérségét kéken szelték az erek és járomként az állat nyakába helyezte.

— Jer! — mondotta és kezét kinyújtotta Petroniusért. Ennek szemében felvillant az a tekintet, amelyről az asszonyok álmodni szoktak: — Szeretlek! Imádlak! — őrzöngött szerelemittasan.

— Azt hiszed? — mosolygott Poppaea.

A leánykereskedelem borzalmai

(Részletek a leánykereskedelem ellen küzdő nemzetközi Liga irattárából)

A párisi bürzefejedelmek kicsapongásai

A metropolisban mindig a nők voltak a bűnbakok és a „teremtés urai”, akik alapiában véve mindig a csábítók, szabadon járnak. Ezt bizonyítja többek között a Lemardelay szalon esete, amelyről a következő közlemények jelentek meg: 1892 szeptemberében 15 kereskedő egy szerencsés bürzspekuláció következtében fogadást tettek, vajjon meghívásokkal össze lehetne-e hozni Párisban 200 nőszemélyt. A meghívások szétmentek és a 15 világi Lemardelaynál nem kevesebb mint 273 nőt láthatott összejönni a város minden zugából. Így legalább szórakozni lehetett egy kicsit. Az orgia egy pillanatában aztán az urak valami még soha nem látottat akartak bemutatni. Egyik közülük kiadta a jelszót: milyen pompás színjáték volna, ha egy nő meztelenül sétálna körül a szobában. A banda vadul tapsolt az ötletnek. De milyen meglepetés következett. A számkivetett szerencsétlenek egyike sem vállalkozott erre a mulatságra. Ekkor díjat próbáltak kifizetni a jelentkezőnek. Öt-tíz-tizenöt aranyat kínáltak fel.

Közben szüntelenül folyt a pezsgő. Volt ott egy leány, akit egy barátja vilt oda. Értelmétől már régen megfosztotta az ital. Szegénységében még sohasem hallott ennyi pénzről beszélni. A feje szédült. Végre jelzi, hogy hajlandó vállalkozni a tréfára. Ez elég. Mielőtt egy szót szólhatott volna, a 15 „ur” rárohant, letépték a ruháját, egyik közülük vállaira vette a meztelen leányt és általános ujjongás közepette, körülhordozta a teremben.

Aztán vége a tréfának is. Az egész banda nekilát mindent összetörni, a teritékeket és evőeszközöket magával vinni. Erőszakkal kell kikergetni őket, nehogy az egész helyiséget elpusztítsák. Mikor a 15 ur látta, hogy rosszra fordul az ügy, gyorsan elináltak, a pincérek pedig nekiláttak a szemetet kisépíteni.

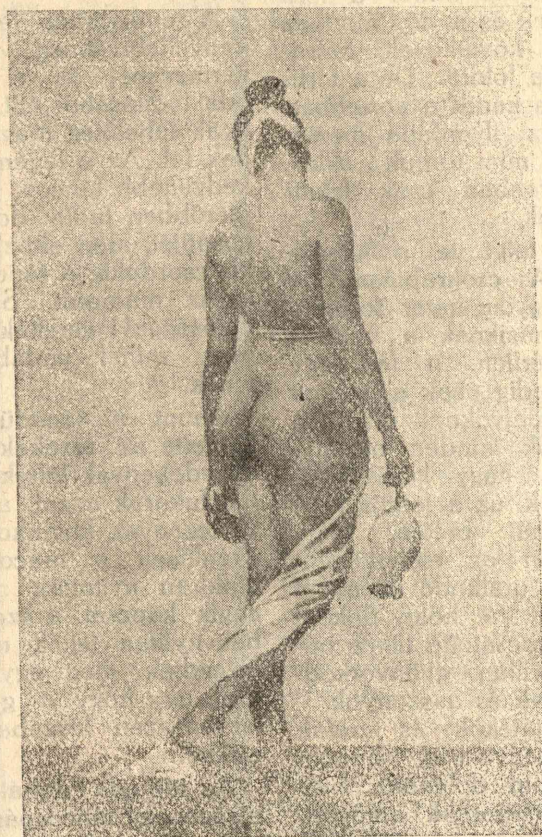
De az egyik sarokban ott maradt egy szerencsétlen kis teremtes, akit nem tudtak kikergetni, Manach volt ez, beszámíthatatlan eszköze

ama dicső férfiaknak. Ruhái eltűntek és ő itt maradt, sóhajtozva és összeverve, mert a kicsapongók szükségét érezték annak is, hogy szenvedést okozzanak és nem mondtak le arról az élvezetről, hogy áldozatukat alaposan meg is kinozzák. Szegénykét kocsin kellett hazaszállítani.

És mi történt? Az ügyet nem lehetett elússzolni. Hiszen a botrány olyan nagyszerű volt! Az orgia lármája az utcára is kiszűrődött, a járókelők csoportosultak és a tömeg kigunyolta a menekülő világfiakat. Mit lehetett itt tenni? Ez nagyon egyszerű volt: azoknak a semmirekellőknek az áldozatát kellett elővenni és őt felelőssé tenni mindenért. Manach t tehát letartóztatták. Mitsem használt, hogy tényeket mondott el és hangoztatta, hogy leittatták és erőszakot követtek el rajta. Csakhamar

meg kellett értenie, hogy bűnbakra volt szükség. Örülten a kétségbeeséstől, a szerencsétlen két ízben is öngyilkosságot kísérelt meg, először egyik hidról a Szajnába akarta vetni magát, azután pedig a vizgálóbíró szobájában egy kalaptűvel a mellébe szurt. Sirva és sóhajtozva jelent meg a bíróság előtt és — két hónapi fogházra ítélték!

A tizenöt disznó emberalakban, akik a leánnyal elszorakoztak, még csak tanuként sem lett megidézve. Tudták, hogyha ott megjelennek, akkor a vádlottak padján kell helyet foglalniok. Hiszen az uraknak akkor joguk volt szórakozni és a szerencsétlen, aki tudatlanul és félig kényszerítve odaadta magát és még csak a megígért díjat sem kapta meg, csak egy leány volt, egy kéjné, tehát minden jog nélkül.

Görög nő

Minden asszony úgy szeret ahogy táncol

— Irla : Eduard Fuchs —

A felnőttek szórakoztató játékaiknak minden időben és a legtöbb esetben erotikus az alaptónusa, vagy legalább is valami erotikus hang vegyül bele. Karakterisztikus példája ezeknek a játékoknak: a „feldöntés” vagy „buktatás” nevű játék; mulatságos párviadal volt egy férfi és egy nő között. Ez a mulatságos viadal úgy folyt le, hogy mind-egyiküknek levegőben tartott lábával a másik cipőtalpába kellett rugnia, hogy így ellenfelét kiköcskentse az egyensúlyából és feldöntse. A nő a küzdelem alatt egy a földön térdelő férfi hátán ült, a vele szemben levő férfi azonban szabadon állt. Mivel a nők ebben az időben nem hordtak alsóruhát, az egész játék az ő részükről abból állt, hogy láb-száraikat és combjaikat folytonosan és meztelenül mutogatták a nézőknek.

A nők ez az alulról fölfelé való décolletálása akkor érte el a legmagasabb fokát, mikor a férfi lett a győztes és a nő, mint az ülőhelyzetből következett, hátrafelé lefordult a földre. De a férfínál is gyakran került a sor ebben a játékban az ilyenfajta meztelenségre, mert mint tudjuk, akkoriban leggyakrabban csak felsőkötöst hordtak.

Hasonlóan folyt le a „csókrablás” is. A csókrablásnál a küzdők mindegyike hátat fordítva lovagolt egy másiknak a vállán; a nő egy férfién, a férfi egy nőén. Mivel pedig ezek a játékok az összes osztályoknál divatban voltak, sőt azok minden osztályánál egyenlően nagy kedveltségnek örvendtek, az a fontos tény következik tehát belőle, hogy ebben a korban az előkelő polgári és nemesi uralkodó illemével is megfért, hogy a hölgy önként közszemlére bocsátotta titkos bájait és hogy nyíltan gyönyörködtek ebben férfiak és asszonyok.

Mindez a játékok és tréfák nemcsak közkedveltség, hanem erotikus tartalom dolgában mindég messze elmaradtak amögött, ami minden időben és mindenütt a legkedveltebb játéka a felnőtteknek; nevezetesen a tánc mögött. A tánc elsősorban ép oly

erotikus probléma, mint az öltözködés. A tánc sohasem volt és sohasem lesz más, mint stilizált, ritmikába áttett erotika: szeretkezés, kacérkodás, meglagadás, ígérés és teljesítés. A tánc tárgya az erotika egyik ilyen alkotórészének, vagy összes az ilyen részek szimbolizálása. Van egész sereg nemzeti és divattánc is, melyek — főcsattanójukban — még pedig lehető legvilágosabban a szerelmi aktus végbemenését érzékitik meg. Csak az olasz tarantellát, a lengyel kacsicsát, a magyar csárdást és a modern nemzetközi elterjedésű macsicsot említjük meg. Mind e táncok nem egyebek, mint a szerelmi mámor stilizált deliriumai. Számtalan ember éppen ezért élvezi végig ilyen táncokban a mámoros kéj minden gyönyörűségét. Száz meg egy férfinél és nőnél, akik megértéssel táncolnak shymit, ez a tánc ugyanolyan gyönyörűségét vált ki, mint a szerelem karjaiban való kielégülés.

A renaissance legtöbb és legkedveltebb táncja vad ugrálásból, keringésből és a táncosnő ideoda lódításából állt, hogy a szoknyák lehetőleg magasra lebbenjenek fel. Az a legény volt a legkedveltebb táncos, aki a legvakmerőbben tudta dobálni a táncosnőjét, mert eközben élvezhette ki csordultig a táncosnő a tánc egész mámorát. S ezért sokan valósággal ingerelték a legényeket, hogy minél vadabbul viselkedjenek.

Amint a táncdüh hatalmába kerítette az érzékeket, a lányok engedékenyek lettek és nem voltak fukarok azzal, amire a férfiak és legények kíváncsiak voltak. A szégyenlősek a táncosuk kedvéért titokban nyitották meg a füzőjük egyik kapcsát, a szemérmetlenebbek nyíltan tették meg és nem elégedtek meg egyellen kapcsolással, úgy hogy a gömbölyű keblek egészen kiszabadultak bőrtünyükből.

Az ide-oda dobálás főgyönyörűsége egy táncospár fölbuktatása volt, akik aztán még több más párt is magukkal ragadtak és végül egész embergomolyag hengergett a padlón. Ilyenkor aztán

mindenekelőtt az olyan nagyon kívánt meztelenségekre került a sor.

A tánc állandó alkalom volt a lehető legintimebb kölcsönös kedveskedésre. Legelsőbbben a csókra. S a táncosnőt nemcsak a száján és az orcáján csókolta meg a párja, hanem legszívesebben a nagyon is szabadon mutogatott keblén. Ez a kedveskedés olyan hódolat volt, melyet minden asszony és minden leány megengedhetett anélkül, hogy jóhíre csorbát szenvedett volna. De a szájnál sokkal buzgóbb volt a kéz. A férfiak mindenki szemeláttára a füzőjébe nyulkálnak a lányoknak és jól megmarkolják azt, amit benne találhatnak. Ezzel a legtöbb fehérszemélynek is titkos kedvtelése teljesül. A nők ilyen viselkedéssel szemben legtöbbször csak gyenge ellentállást fejtenek ki, mert mindegyikkükkel így bánt a táncosa. Csak a laposkeblűek adták a szemérmest és megbotránkoztak, mivel különben napvilágra került volna a szégyenük, hogy „nincs szép keblük és csupa cók-mók meg rongy van a füzőjükben”.

A szó felkorbácsoló hatása legjobban érvényesült az ugynevezett körtáncoknál. Ezeknél az egyéni szórakozás és a zene helyébe lépett a közös ének, mely gyakran valami felelgető énekféle volt. A körtáncnál egymás kezét fogták s minden két nő közé jutott egy férfi, így táncoltak a táncdal ütemeire. A táncdalok mindig erotikus jellegűek voltak és minden valószínűség szerint ezek a nóták annál jobban tetszettek, mennél obszcurabban tárgyalták a szerelem technikáját.

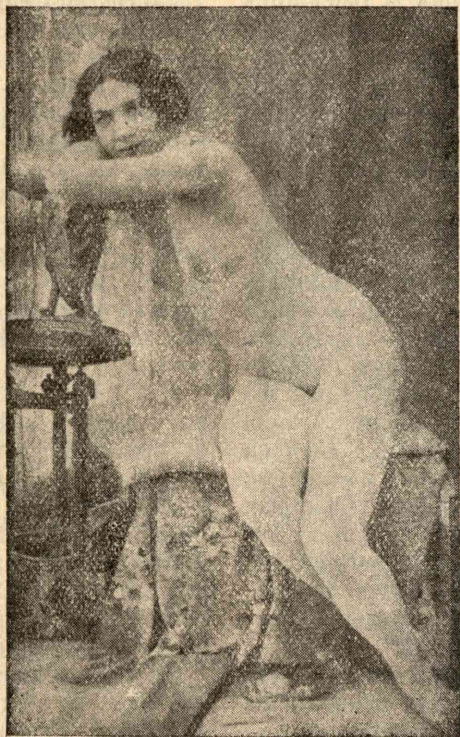
Ahol így sok szerelmi árut adnak és fogadnak el mindkét részről előlegbe, ott a szüzesség hamarosan elpusztul. Azt mondja egy közmondás: „Ha a szüzesség táncba megy, üvegtalpon táncol”. Egy másik közmondás pedig azt állítja, hogy: „Amelyik lány táncba megy, ritkán kerül épen haza”. Amit a tánc forgatagában megkivánnak, amit pillantásokkal és kézszorításokkal félig megígérnek, azt utban hazafelé, mikor az

érzékek mámorosak voltak, beváltották.

Egyébként a táncalkalmatosságok akkor ép úgy mint ma, a legfontosabb találkozási helyek voltak, ahová a tisztességes anyák elvitték ifjú árujukat, hogy lehetőleg előnyösen férjhez juttassák. A legered ményesebb fogás, melyet az asszony alkalmazhat a szalonban és a réten egyaránt, ha a férfinek előlegeket ad a jövőre, mert ez a leg ragadóbb „agglegény-lép.” Az előleg még többet kívántat meg azzal, aki akarja. Azonkívül minden fehérszemély, polgári hajadon és pa rasztlány egyenlően jól tudta, hogy a férfiak azt tartják: „Ha meg akarsz tudni, hogy egy asszony miképp mozog az ágyban, vidd táncba”, vagy pedig: „minden asszony úgy szeret, ahogy táncol”. Az okosabb lányok buzgón cselekedtek is eszerint.

A férfiak nem teketóriáztak sokat, a nők pedig annál hango sabban viháncoltak, mennél szorosabban és keményebben szorították őket magához a legény. S menél inkább emelkedett a hangulat s menél zűrzavarosabb lett általában az emberek viselkedése, annál teljesebben elégitettek ki mindenkit a tánc gyönyörűsége szeszenciái. Egyre másra el-elűnt egy párocska, hogy époly titkon, mint ahogy elment, újra visszatérjen. A homályos sűvény alján elégitették ki kölcsönösen titkos vágyakozásukat s eközben a derék polgárasszony ép oly odaadó volt az udvarlójával, mint az előkelő hölgy a gaval- lérjával, vagy a széles csipőjű parasztlány a tüzes béressel szemben. Mikor a nap végre a horizont felé hajlott, már nem csupán turbéko- lás és viháncolás hallatszott, hanem kéjes sóhajtas és lihegés is. Ebben a stádiumban megoldódott minden ellentállás. A tánc ritmusá- tól a felszabadult vágy vad tobzódásban tört ki. Mindenben, minden- ben ez az egyetlen akarat, mely uralkodik a lelkeken. És ez mindent mámoros vadsággal tölt el. Száj a szájra tapad és mint vasmarok, úgy kapnak bele egymás kemény husába a kezek. A legény már nem cipeli magával a sűvény mögé a leányt, hanem nyílt színen teperi le, hogy vad mohóságát teljes mértékben kiélvezze.

Igy festi meg Rubens a paraszttáncot. Nem az abszolút igazság képe ez, hanem legnagyobb mértékben ezért legvalódiabb szimbolizálása a renaissance érzéki élvezésének az ünnepség tetőpontján. Eppen ezért azonban egyszersmind a legvakmerőbb leleplezése a szenvedély végső titkának, mely tánc közben az ember ereiben lűktet.

— Eredeti felvétele —

MARGO

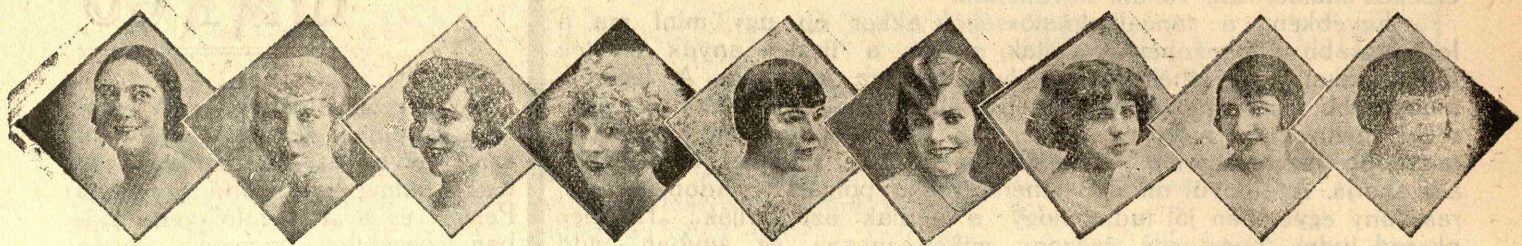
Budapestről jelentik: „A tech- nika csodája”. Rémes eset történt száz évvel ezelőtt Budapesten. Egy német nevelő nő érkezett Pestre és a „Fehér ló”-vendéglő- ben megszállott. Az egyik szeme üvegből volt és hogy a fénye csorbitatlan maradjon, az üveg- szemet éjszakára egy pohár víz- ben helyezte el. Éjjel azonban erős köhögési rohama támadt és egy korty vízzel akarta köhögését csillapítani. Az üveg szem a szá- jába került és a torkán akadt meg. Kinos jajgatására a sze- mélyzet előrohant és értetlenül nézte a német kisasszony fuldok- lását. A közelben lakott egy né- metül beszélő öreg orvos. Ezt gyorsan előkerítették. A jámbor doktor nyomban kikepcelt a lány száját, belenézett a torkába és riadtan felkiáltott:

— Um Gottes Herren Willen, hier guckt ja jemand heraus!

Ez száz évvel ezelőtt történt. Most újabb technikai csodánk van. Szintén üvegből. Párisban megjelent a korzón egy mon- dajne hölgy lábán üveg cipővel. Azt mondják: nem olyan orde- náre, mint a bőr, amely szorít, présel, bőrkeményedést okoz. Is- merve közbecsűlésben álló jam- peceinket és ismerve ezeknek hódoló lovagiasságát a női nem iránt, biztosak vagyunk benne, hogy Budapesten az első üveg- cipő láttára, lelkesen fel fognak kiáltani: „Ime a tyuk — tyukszem nélkül!”

A dus lakoma az erotika szol- gálatában

Az evés és ivásban való ki- csapongásról a renaissanceban számos följegyzés volt. A „Ga- lanterien Wiens” szerzője a kö- vetkezőket írja: „Csupán a ró- maiaknak volna azt szabad me- részelnők, hogy mérkőzzenek az itteni lakosokkal a fogások föl- hordásában, hogy emésztés dol- gában is képesek lennének rá... a sok zabálás és dorbézolás itt bujákká és kéjencekké tesz az embereket, ezt legjobban tudják a szolgálóleányok, mikor gazdájuk- nak lehűtésre van szükségük és akik gazdáik számára nagysze- rűen tudták megrövidíteni a téli hosszú éjszakákat”.

Az utonállók

Nagy kalandor regény

(11)

Írta: Enrikó Bacsó

— Ugy halt meg, mint egy hős. Ha meggondolom, de ugyanígy felehetném itt a helyén, szerencse dolga az egész.

Láttam, hogy donna Mária összerázkodott erre a mondásra. A kapitány elővette keszkenőjét, lefödte vele a halott arcát, aztán mellé térdelt és rövid imát mondott. Nemes érzéséről meghalva, mi is azonnal melléje térdeltünk. Urnőm szeméből patakzottak a könnyek, de ezek egy részét már a kapitány vállán sírta el. Mikor felkeltünk, meg akarta csókolni urnőmet, de ő elfordította az arcát, lecsügesztette fejét és az ajka helyett csak a homlokát nyújtotta oda neki.

— Nem érdemlem meg öntől a csókot Rodriguez, — mondta halkán, anélkül, hogy magyarázatát adta volna vonakodásának.

Félholtra válva tértünk haza alkonyatkor, hogy Perez ápolásába fogjunk, a két nő is előkerült a pincéből, így nem maradtunk segítség nélkül. Másnap és harmadnap egész késő estig csak sirokat ástunk a kert aljában. Még urnőm is segített, sőt még Perez is dolgozott épen maradt karjával, bár alig tudott a lábán állni. Az öreg asszonyok becipelték a hullákat és mi két napon át folyton csak temettünk. A katonák közös sirt kaptak, míg a rablókat és urnőm férjét külön sírdomb alá helyeztük.

Amikor ezzel megvoltunk, felkészültünk, mert tovább nem akartunk e szomorú helyen tartózkodni. Távozásunkat azonban óvatosan kellett intézni, mert jóllehet, a katonák mind elestek, mégis valószínű volt, hogy rejtekhelyünkről mások is tudhattak, ha nem is gondoltak a támadásra, míg a katonák sorsáról biztosat nem tudtak. Néhány napig

biztonságban érezhettük még ugyan magunkat, de sietni kellett.

A legnagyobb bajunk a kincsekkel volt. A kapitány eleinte veszni hagyta volna valamennyit és csak a pénzből szándékozott elvinni anynyit, amennyit elbirtunk volna. Lát szott azonban rajta, hogy sajnálja a sok szép holmit. Meg is magyarázta a dolgot.

— Én magam nem is emiatt a sok kincs miatt lettem a társadalom ellensége. Kell is ez nekem! Nagy-részehez ugyanis véletlenül jutottunk hozzá, amikor a haramiákat legyőztük és elfoglaltuk barlangjukat, hogy a világ elől elrejtőzhessünk a bánatunkkal és csalódásainkkal. De később, amikor magunk is belejöttünk a rablásba, esküt kellett tennem, hogy a többiek esaládjáról is gondoskodni fogok, amint gondoskodnék bármelyikünk, aki életben maradt volna.

Perez is tanácstalanul nézett rá.

Ekkor urnőm kitérő eszmével szökött a segítségére.

— Tudtommal az angoloknak akármerre is szabad az útjuk ebben az országban, — mondta kedvesen.

— Nos hát akkor megvan a megoldás. Ha szerencsém van, apám La Corunában lesz. Az ő matrózaiból kis csapatot szerveztünk, titokban ide jövünk és szépen elszállítunk mindent a társzekereken. Atyámnak elég áruja van, amit Madrid felé szállíthat, senki sem foghat gyanút. Tehát jó üres angol ládákat hozunk, itt megtöltjük őket és szépen elviszünk mindent.

Az ötlet nagyon tetszett mindnyájunknak. A kapitány azonban kis gondolkodás után kivihetetlennek tartotta az egészet. Mi is beláttuk, hogy a kincset, aminek az értéke urnőm

szerint, aki angol pénzre számította át, legalább két és félszáz ezer guineára rugott, nem lehet örízetlenül hagynunk, amíg oda leszünk. A két vénasszonyban ugyan meg lehetne bizni, de mi lenne, ha rátörnének a barlangra, ki védelmezi meg a sok drága holmit.

— Ez az én kötelességem, — felelte erre busan a kapitány. — Az esküm kötelez erre. Nekem maradnom kell. És én képes is vagyok rá egyedül, ha a jelzőkészüléket újra megcsináljuk, a vasajtókat mind lezárjuk. A szük folyosón nem jöhet át élő ember.

Urnőm kétségbeesve nézett rá, de én megvigasztaltam.

— Hiszen egy hét sem fog betelni és már itt is leszünk.

— Még talán hamarabb is, — mondta Perez — én majd katonának öltözöm és jó pénzért gyorskocsit fogadunk az első faluban. Váltott lovakkal két nap alatt La Corunában lehetünk.

— És onnan repülni fogunk vissza, — tette hozzá urnőm. — De te itt maradsz, Tereza. Tusznak hagylak itten, hogy a kapitány urnak ne legyen oka kétekedni bennem.

A kapitány tiltakozott ez ellen, hogy hogyan is képzelhet ilyesmit, de donna Mária nem tágitott.

— Igenis, Tereza itt marad. Így kettős okom lesz rá, hogy legsűrűbben visszatérjek. Csak nem gondolja, hogy az én drága jó Terezámat egy félnapra is szívesen nélkülözném, amikor úgy szeretem, mint a testvéremet?

Én nem valami szívesen egyeztem belé, de mikor Perez sem tett ellenvetést, nem szóltam ellene. Szegény Perez talán kötelességtudásból tette ezt, de én félreértve szót-

lanságát, majdnem durcásan mondtam:

— Oh, egészen szívesen maradok. A kapitány ur elunná magát társaság nélkül.

Igy aztán Perez spanyol katonának öltözött. Szépen felkötöttem a karját és bucsuzas közben kimagyarázkodva, úgy ölelkeztünk, mint valami ujdonsült szerelmes pár.

A kapitánynak is hosszas beszéde volt még urnőmmel. Ők a kapuban bucsuzkodtak, miután az uton, de az elmúlt három nap alatt is alig váltottak egymással néhány szót azokon kívül, amik a szükséges tennivalókra szorítkoztak. Ezt meg lehetett érteni, mert hiszen annyi dolgunk volt, hogy a fejünk teteje sem látszott ki. S mindennap holt fáradtan feküdtünk az ágyunkba, de azon mégis ecsodálkoztam, hogy urnőm egész idő alatt jelformán a kezét sem hagyta megcökolni. A kapuban aztán megériet em viselkedését, amikor az elválás percében kiöntötte a szívét. Most már szint: az egész idő alatt ott hagyta a kezét a kezében és mindketten igen szomoruan néztek egymásra.

— Mondja, marquezá, — kezdte a kapitány, — nem boldog, hogy eltávozzhatik erről a szörnyűséges helyről?

— Ne szólítson marquezának — felelte urnőm — mert nem vagyok többé az. Ami pedig a távozásomat illeti, örülök, mert tudom, hogy hamar visszatérhetek és eleget tehetek az ön kívánságának, de azt hiszem, nem sokat veszít vele ez a hely, sem ön. Egy meggyalázott asszony nem tarthat többé számat senkinek a becsülésére és nem is érdemli meg azt.

— És ha erről az egész világon senki sem fog semmit megtudni? Perez jellemes férfi, donna Tereza az ön legjobb barátja. És én, oh donna Mária...

Urnőm lehorgasztotta a fejét. A kapitány folytatta:

— A világ nagy. Ön gyönyörű és fiatal asszony. Boldog lesz az, aki önt fájdalmas titkaival együtt a magáénak fogja mondhatni. Az ilyen borzalmas titkokat siet az ember elfelejteni. És különben is ön nem tehet róla, hogy áldozata lett egy csomó éhes férfi kéjvágyának.

Urnőm távolabb lépett tőle. Bánatosan mondta, anélkül, hogy a kapitány szemébe tudott volna nézni!

— De aki tud róla uram, aki látta, hogy nemcsak kényszerű áldozata lettem a sok felgerjedt férfinak,

hanem eszemet veszítve, meg is részegültem a kéj izzó hevéből. És nemcsak türtem, hogy élvezetet találjanak a testemben, hanem egy idő múlva saját magamnak is örömmre volt, hogy bensőmnek melegét élvezik? Sőt később már minden igyekezettel azon voltam, hogy minél nagyobb legyen a gyönyörük ezeknek a ryers férfiaknak!

— Nem fáj önnek, hogy így gyalázza saját magát? — kérdezte a kapitány — Nem fáj.

De urnőm, ni tha csak önmagát és őt is tovább akarta volna kinozni, még lázasabban folytatta szenvedélyes vallomását:

— Elborzadok magamtól, ha rá gondolok, de önnek tudnia kell mindent. Én kétszeresen meggyalázott asszony vagyok, mert én nemcsak, hogy eltürtem kényszerű bemocskoltatásomat, hanem örömet is leltem abban később. Ön nem tudja, hogy mit tettem, nem ismeri érzéseimet, amelyek már akkor kéjjel töltöttek el, amikor először a kertben olyan sokan ölelték a testemet. És aztán, mikor ön fogságban silylődött, mit tettem! Igaz, hogy eleinte csak a kényszernek engedtem és ellenemre volt a dolog, de amikor megízoktam a sok különböző nagy-szerű férfitest sokféle tulajdonságát,

A három jóbarát (Rajz)

egyenesen örömmre volt a változatosság. Vágytam utána.

A kapitány elborult arccal hallgatta. Az ajkára harapott és alig bírta féken tartani kitörni készülő keserűségét. Mi is elképedve figyeltünk oda Perezzele. Urnőm csak tovább beszélt:

— Oh, uram, undorító, amit tettem. De hadd ismerjen meg legalább ön, aki iránt olyan hálátlan, hűtlen tudtam lenni. Láttam volna, mit tettem utolsó éjjel! Nem érdemlem meg, hogy többé jó szívvel nézzen reám. Valósággal megrészegettem a bortól és a kéjtől, a sok-sok férfi különböző élvezetes sajátosságaitól, azokétól, akikhez különben a legcsekélyebb szívbéli vonzalom sem fűződött. Csak a testük után való vágyakozás, a sóvárgás, szomszúság a kielégülés után, amit nekik meg akartam adni minden erőmmel, hogy abban a pillanatban, amikor ennek bekövetztét éreztem, én is kielégüljek. Oh uram, nagy az én bűnöm és az egész lelkemmel szégyenlem magam! Hogyan képzelem azt, hogy én ezzel a titkossal nyugodt arccal léphetek a világ elé? Ha akadna még férfi, aki az életben szerelmével megajándékozna, érdemtelennel tenné ezt és nem mernék kérésére igennel válaszolni, úgy égetné lelkemet bollásomnak ez a szörnyűség emléke!

Urnőm erre zokogásba tört ki, könnyei nagy cseppekben folytak végig szép selyem ruháján a keblére. A kapitány megrendülve állt előtte. Aztán erőt vett magán, magához ölelte és hagyta, hogy asszonyom, mint egy rossz gyermek, ki sirja magát a jó apa széles mellén. Urnőm nyöszörgött:

— Látja, még méltóképpen sem bucsuzhatom el öntől, úgy ahogy szeretném, megcsaltam önt.

Erre önkénytelenül is el kellett mosolyognom. Perez meg is kérdezte tőlem, hogy miért, de én nem mondtam meg neki. Eszembe jutott, hogy urnőmmel összeszámoltuk hány-szor is vitte nála más férfi, mint a kapitány, ahogy ő mondta, a bemocskolásig.

— Engem nem csalt meg asszonyom, egyszer sem, csak az urát — felelte a kapitány — Ő 18-szor érezte magát vele boldognak. Tehát, ha már erről volt szó, az urát összesen nyolcvanegyszer csalta meg a rablófészekben. Jó, hogy szegény halott volt már, mert ennyit talán mégsem bocsájtott volna meg. Nem sokáig gondolkoztam azonban ezen az istentelenségen, mert a kapitány

kiegyenesedve, érdekes beszédbe fogott.

— Asszonyom, — mondta — úgy tetszik nekem, mintha az lenne a szándéka, hogy a szavaival, amelyekkel önmagát igyekszik bemocskolni, engem egyenesen elriasszon magától. Miért teszi ezt, mikor tudja, hogy szeretem önt. Ez a szerelem sokkal nagyobb, semmint hogy ezután a borzasztó beszéde után is valamit veszíteni tudnék abból a becsülésből, amit ön iránt érzek. Mindnyájan emberek vagyunk. Nem látom be, hogy a nők miért legyenek különbek, mint a férfiak. Az a bajunk, hogy a nőktől azt kívánjuk, hogy istenek legyenek, amikor ők is csak emberek. Miért is legyenek ők tökéletesebbek és mi gyalók? Amíg tiszták, szenteknek tiszteljük őket és ha megmutatják, hogy ők is csak emberek, éppen olyan vágyakkal, érzésekkel sújtva, amiről nem tehetnek, mint mi sem tehetünk, gyalázzuk, a sárba rántsuk és aljasoknak nevezzük őket? Én másként gondolkodom, ha fájdalmas is nekem az eszemre hallgatnom.

Urnőm csodálattal nézett rá. Eleinte nem tudta, hogy nem gunyból mondja-e ezeket, de amikor a komolyságát látta, majd a nyakába borult. Nagyon kedvére való volt, hogy a kapitány megbocsájtja neki, hogy nem volt fából, amikor annyi pompás férfi kívánta őt ölelésre. A kapitány felélénkülve folytatta:

— Annyit mondhatok asszonyom, hogy amit ön megtett, ha éppen nem dicséretére méltó is, szinte minden férfi megteszi, mielőtt meg-nőszül. Árt ez később az igazi szerelmének? A testnek a veleszületett vágyakozása a másik test után eredendő bűn, amely minden egészséges emberben benne él, amelyről nem válhatunk meg. A test kíváncsisága az oka a sok paráznaságnak, a sóvárgás az uj, a más iránt. Sokszor igazi kielégülést nem is lel az ember benne, mégis megteszi, mert a kíváncsiság hajtja. S mikor kielégítette a kíváncsiságát, megnyugszik és belátja, hogy csak az igazi szerelemben lehet üdvösséget találni. Ez afféle iskolába való járás a férfiaknál, amin mindenki átesik. Hogy ön is ilyen iskolát járt végig, anélkül, hogy ezt kereste volna, nem sajnálom öntől. A lelkét, látom, nem adta oda, hiszen megbánta már cselekedetét. Hogy a teste és a szíve is talán néha nagyszerű kéjt talált benne, hogy annyi egészséges, erős férfi teste egyesült az önével, ebben

sem találok semmit, bár férfias büszkeségemet sérti, hogy önben más is örömet nyerhetett. Ami pedig az ön bemocskolását illeti, én ebben is más véleményen vagyok. Az a megnyilatkozás, amellyel a férfi kéje telőponiján a nőt illeti, nem nevezhető beszennyezésnek. De mit is beszélnek még erről. Önnek mély megbánásán kívül keserűség tölti el a lelkét, mert a sok férfi adia kéj között egyet sem fedezett fel olyat, amely különb lett volna valamennyinél, amiért érdemes lett volna lemondani a többitől.

— Honnan tudja ezt uram? — kérdezte most urnőm villámzó tekintettel. — Ön olyan bölcsen beszélt az imént, hogy kételkedni kezdek benne, hogy vajjon a szíve is érzi-e ezen szavaknak igazságát. Ha ez így volna mégis és gondolatai valóban egyeznének érzésével, akkor nem tagadhatnám ön előtt azt sem, hogy bizony volt ily örömm is nem egy. Olyan, amivel nem ér fel a többi együttvéve sem. Amikor igazán közel jártam a megörüléshez, amikor nemcsak a testem, de a lelkem is összefonódva szállt volna fel azével, aki átölelve tartott. De ezt csak egyetlen egy férfival éreztem. Ezt értse meg uram. És épp ezért bánom a többit. Azt, hogy elragadtattam magam!

A kapitány mélyen a szemébe nézett. Hirtelen magához ölelte és hevesen megszorította. Amikor kibontakozta, kérdezte meg csak:

— És ki volt ez, Mária?

— Az, akiért visszajövök, Rodriguez.

Ebben a pillanatban érkezett oda Perez, aki visszasietett a barlangba, hogy urnőmnek egy puha női nyergel keressen. Mivel alkonyodott, sietniök kellett, hogy még a sötétség leszállta előtt kiérjenek az erdőből, mert akármilyen jól ismerte is az utat, nem volt bátorsága a sűrűben járni. Még egyszer elbucszunk hát egymástól. Valamennyien megcsókoltuk egymást, de azok a csókok mégis melegebbek, hosszantartóbbak voltak, amiket én adtam Pereznek és amiket urnőm adott a kapitánynak. Aztán felültek a lóra és elvágtattak. A kapitány még utána szólt urnőmnek:

— Egyről biztosíthatom önt, asszonyom, arról, hogy amit az előbb mondtam önnek, azt a szívemmel is érzem és meggyőződéssel vallom bármikor!

Igy múltak a napok, egyik a másik után. Hetek lettek belőlük. A kapitány mind kétségbeesettebben

tette meg a szemleutját, de sem ellenség mutatkozott, sem annak jele, hogy urnőm Perezzel és a matrózokkal közelebb lett volna. Néha az egész erdőt is bejárta merészen, egyedül, hogy egészen meg örve érkezék vissza. Így köszöntött ránk csakhamar az ősz. A kertben sárgultak a fák levelei a sok sirdomb fölött.

Társaaágomra lévén utalva, tőlem telhetőleg vigasztaltam a buslakodó férfit, bár magam is vigaszra szorultam volna. Mindenütt szivesebben lettem volna már, csak nem ebben a barlanglakásban, ahol a sok üres szoba borzasztó napokra emlékeztetett. Kétségek hözött töltöttük el napjainkat és a végén mindenféle mesével kezdtük egymást biztatni, amikor kimerültünk már a várakozásban. Mindennap más dolgot találtunk ki annak magyarázatára, hogy miért késik a felmentő csapat. Ha akartuk bármikor odább állhattunk volna éppen, de azért mégsem tettük, egy részt, mert nem voltunk benne biztosak, hogy másnap nem érkeznek meg mégis, vagy hogy távozásunk után nem rabolnák e ki a kincseskamrát.

Egy esős őszi napon a kapitány vacsora után a szobámba is utánam jött, hogy elbeszélgessen velem. Mivel elég jól ismertük már egymást, nem találtam benne semmi kivetni valót, hogy előtte tegyem magam kényelembe, bár ha az elmúlt legutóbbi két hónap alatt úgy bánt velem, mintha sohasem tudta volna, hogy én is nő vagyok. Kissé meglepett hát, hogy így utánam jött, mert ezt az egész idő alatt egyszer sem tette meg és én is akkor eszméltem először annak a tudatára, hogy tulajdonképpen milyen furcsa is az, hogy mi, akik hónapokig egymásra utalva egy földél alatt élünk, a bizalmaskodásnak legcsekélyebb jelével sem fejeztük ki a vágyunkat, ami pëdig már régen egymás felé hajtott bennünket.

(Folytatjuk)

Eredeti felvétel

MARGO

Mesterséges szüzesség

Egy tizennyolcadik századbéli orvos írja: „Az általános romlottság közepette az a heves vágy azonban, hogy tiszta szüzeknek tartassanak, annyira megy, hogy semmiféle veszélytől nem félnek leányaink és a legnagyobb fájdalmakat is eltűrnek; nagyon gyakran találtak olyan nőszemélyeket, akik a szeméremrészükön megsebesítették magukat, hogy szüzeknek tartsák őket.” Egy német orvos ezt írja: „Hát az olyan hajadonnak, aki élete néhány évét illetlen gyönyörökben töltötte el, ne volna joga ahhoz, hogy a lakodalma napján megnyerje férje tetszését, ha egy kevés báránnyért szerez, melyet előbb jól kiszárit és két három labdacsbá gyurva, szeméremtestébe elhelyezi? Ne lenne megengedve neki, hogy a szüzi békéjét megtarthassa és minden lehetőtl elköveszen, hogy a térje becsülését megszeresse.

Franceskot megkisérte a Nő

— Irla: „Elly-Lys“ —

A luganói tó felett, egy lejtőn, egy kis alpesi fészek fekszik.

Ennek a falunak huszonötéztendő abbéja volt, Raffaello Francesco nevű. Sápadt és törekeny ember, mélyen ülő szemekkel.

Nem engedte hirnevét kikezdeni, távol tartotta magától a nőket.

De azért a tavasz finom erjedése benne volt az ő vérében is. Sokszor egészen kitárta szobája ablakait, hogy mohón élvezhesse a nárciszok illatát.

A fák kérgének egyes alakulatai, egyes vonalai a női test részeire emlékeztették.

Néha az egész természet, mint egy Phallusdal harsogott megrémült fülei előtt...

Francesco elindult a falu végén álló magányos házba, amely a nagybácsijáé volt, aki nemrég meghalt, reá hagyva a házat, kerlestől, műtermestől. Mert szobrász volt az öreg.

Francesco felment az elhagyott és elvadult kert lépcsőjén. Engedett annak a hirtelen támadt kívánságának, hogy egyszer újra lássa a ház belsejét, a sok akt szoborral.

Nagyon szerette szabad idejét itt tölteni az izgató szobrok társágában, melyek kárpótolták a nőtlenségéért.

Valami furcsa, bizsergető láz járta át, amidőn az ajtóhoz ért.

Mikor megforgatta a kulcsot a zárban s a berozsdásodott, sarkaiban csikorgó ajtón át a folyosóra lépett, csendes borzongás szállotta meg a néma csend hatása alatt, mely a lépcsőfeljáratról s a szerteszét nyitva álló szobákból feléje áradt. Mindjárt a folyosótól jobbra volt a gipsz szobrokkal telezsufolt műterem. A szobrok vagy mezitelen férfi vagy mezitelen női testet ábrázoltak. A sarokban három fiatal leány szobra, egy marchese leányai, aki eléggé szabadon gondolkodó volt ahhoz, hogy megengedte a mesternek, hogy teljesen levetkőzött állapotban mintázza meg őket. Látszat után ítélve a fiatal hölgyek közül a legfiatalabb nem volt több tízenöt, a legidősebb pedig husz évnél.

Francesco csak akkor ébredte-

zett, mikor már sokáig, önfeledten vizsgálta a karcsu testeket. S művekben a hálószoba indiszkréciója volt érezhető. Ezek a szobrok, mintha azt mondták volna: minket illetlen módon pörén állítottak ide és akaratunk, meg szeméremérzetünk ellenére erőszakos parancsral vetkőztettek le. Mikor Francesco felriadt élméledéséből, szíve hevesen dobogott s félénken tekintgetett minden felé. Semmi rosszat nem tett, de már azt is bűnnek érezte, hogy ilyen szobrokkal egyedül együtt van.

Nehogy végül még rajtaüssenek, elhatározta, amilyen gyorsan csak lehet, eltávozik innét. De amikor az ajtóhoz ért, valami huzta visszafelé, bezárta tehát az ajtót és elindult újra a három leány megbotránkoztató gipsz szobra felé.

Itt, miközben erősen dobogott a szíve, egyszerre csak sápadt és ijedt örület szállotta meg. Mintha valaki arra kényszerítette volna, hogy a marquise lányai közül a legidősebbnek megszomogassa a haját. A másodiknak a simogatást már vállain és keblein kellett eltűnnie: telt vállak és gömbölyű mellek, melyek finom, lágy hajlásban dudorodtak a keze felé. A harmadiknak, legfiatalabbnál még tovább ment gyengédsége s végül bal combja alá nyomott egy félénk csókot.

Utána menekült. Ugy szaladt onnét, mint akit üldöznek.

Meg sem állt hazáig...

*

Francesco fönn állt egy hegy-csúcson és szétnézett az alpesi vidéken.

Ekkor női segélykiáltásokat hallott. A meredek hegyi ösvény fordulójánál egy tarka bakkecske tűnt elő s egy lányt cipelt paripa módján a hátán. A szép lány, akit Francesco most látott, először erősen tartotta a bak csavarodott szarvát, de bármennyire huzta hátra felé, magával rántva az állat nyakát, még sem tudta elérni, hogy megállásra bírja, vagy hogy leszálljon róla. Valami tréfa ebbe a tehetetlen helyzetbe hozta a leányt, aki tulajdonképpen nem

is ült, hanem a nem arra való paripa mindkét oldalán meztelen lábával a földet surolta s inkább lépkedett, mint cipeltette magát, mert a zabolállan, tüzes bak nem engedte le a hátáról. Haja kibomlott, durva ingének szalaga lecsuszott válláról, úgy hogy az egyik rózsás kis hallom kivillant alóla s a pásztorlány különben is alig térdig érő szoknyája most még magasabbra huzódott, sem hogy telt combjait eltakarhatta volna.

Jó ideig tartott, míg a férfi magához tért az epesztően kinzó, vágyat okozó kép alól. A sikoltozás, a nevetés, akaratlan vad mozdulatai, felbomlott, röplő haja, nyitott ajkai, erősen és ütemesen hullámzó keble, a pajkosan pikáns lovaglás jóformán kényszerű és mégis jóleső merész volta, mély zavarba ejtette az abbét.

A lány arcát rózsás pir öntötte el, amidőn meglátta a férfit és félelmébe szégyenlőség keveredett, mely csintalanul és bájosan nyilvánult meg, mikor néha néha egyik kezével elengedve a bak szarvát, villámgyorsan kapott veszedelmesen felcsuszó szoknyájához.

Az abbénak az úgy tűnt fel, mint egy boszorkány-lovaglás.

A bak egyenesen Francescohoz vitte hasztalan sikoltozó és tiltakozó terhét és míg minden teketória nélkül két elülső hasított patájával a férfi ölébe hágott, lovasnőjének végre sikerült megszabadulnia tőle és lassan lecsuszott a hátáról.

A lány felemelkedett, lomhán és lesütött pillái alól nyugtalanul nézett reá. Amellett, mintha bájos szelidséggel mosolygott volna, melyet azonban csupán az édes ajak természetes alakulása, a két szemek kedves csillogása s a telt orcák picike gödröcskéi idéztek elő. Gyermekiesen ártatlan arcot látott a férfi, melynek zavarba ejtő kedvessége valami egészen halk, fájdalmas szomorúsággal párosult. A fehér arcból a gránátalma izzásával villant ki az ajkak nedves pirossága. Ennek a gyermeki fejnek minden vonása egyszerre édes és keserű bus és vidám volt. Pillantásában félénk

etkezett, a nemek különbözőségének összeegyeztetése által: megnevezhetetlen álmom, legédesebb valóság boldog, éber érzésével.

Az volt ő, a paradicsomi gyümölcs, a tiltott fa gyümölcse, mely a kert közepén állott. Egész testével átölelve tartotta. Francescoban kihalt minden vágy valami más boldogság után. Sem a földön, sem az égben nem volt gyönyör, melyet az övével össze lehetett volna hasonlítani. Beszéde a dadogásig, lökésszerű lihegésig szűkült, mi közben a dörzsölés tűzébe olvasztotta királyi pálcáját. Szívta a kábító lehelletet, mely Ágota ajkai között kitódult. Lecsókolta a gyönyör forró könnyeit a lány szeméről és arcáról. Csukott pillákkal, csak néha-néha pislantva, mindegyik a másikban élvezte magát, be elé fordított szemekkel, forrón és világosan érezve mindent. De minez több volt, mint kéj, inkább olyan valami, mint emberi nyelv nem fejezhetett ki kellően.

* *

Francesco nem tért többé haza. Távol, az alpesek egy lejtőjén, havasi pásztorkodást folytatott, Ágotával. Ennek a nyaknak, ezeknek a vállaknak, ennek az élet lehelletétől ihletett és mozgatott kebelnek követelésével szemben nem volt menekülés, nem volt fegyver a részére...

MARGO

Merénylet férfiak ellen

Két helyről is hoz egyszerre megdöbbentő hírt a távirat, melyekben a szexualkatastrófák leg-ritkább eseteiről számolnak be. Szabadkán Orosz Viktória 21 éves szabadkai lány hónapokkal ez-előtt megismerkedett Nyári István 26 éves fiatalemberrel. Az ismeretségből szerelem lett, amelynek csakhamar következményei mutatkoztak.

Nyári István az utóbbi időben feltűnően elhidegült a leánytól, aki ismerőseitől még azt is megtudta, hogy Nyári István egy másik lánynak udvarol és már az esküvő napját is kitűzték. Orosz Viktória mindenképen vissza akarta hódítani szerelmesét, de Nyári most már határozottan kijelentette, hogy hallani sem aker a leányról.

A leány erre rávette Nyárit, hogy még egyellen egyszer jöjjön el hozzá.

A fiatalember eleget tett a lány kérésének és elment annak lakására. Alig tartózkodott azonban pár percig a szobában, amikor Orosz Viktória egy már előre elkészített borotvát kapott elő és Nyári Istvánt borzalmasan megcsönkítette.

A leány rögtön elvesztette eszméletét. A leány a kegyetlen merénylet után kirohant a házból, a vasúti sínekre szökött és a vonat elé akarta vetni magát, de öngyilkosságának elkövetésében megakadályozták. Nyárit kórházba szállították, ahol műtétet hajtottak végre rajta, de nincs semmi remény életbenmaradásához.

Orosz Viktóriát letartóztatták.

A másik eset nálunk történt, mert Bucarestből jelentik, hogy Parisciuc Vera szobalány szerelmi viszonyban állott Colo János 24 esztendőszakáccsal. A leány rájött arra, hogy Colo megcsalja őt és ezért bosszúra határozta el magát. Tegnap éjjel Colo meglátogatta és amidőn a férfi elaludt, Parisciuc Vera egy előre elkészített késsel a férfi nemiszervét levágta. Colot életveszélyes sebével kórházba szállították. A merénylet leányt letartóztatták.

Bouchet: Borsos történetek

Guillaume Bouchet, könyvkereskedő és kereskedelmi bíró 1513 1593 ig élt Poitierben. Agg korában, 1584 ben közreadta a „Seres” első könyvét, halála után megjelent a második, majd harmadik. Könyvei, a tanulságos történetek és mulattató históriák bájos vegyülete, páratlan sikert arattak és több kiadást értek meg Realisztikus nyelvezete, zamatos, élethű figurái és a polgárok életének, ténykedéseinek apró, megkapó rajzai korának és Poiter társadalmának élethű képét adják Késsé nyers és vaskos fogalmazásuk mellett Bouchet „Borsos történetei” kulturhistóriai értékek

Tizenegyedik történet: Van egy szomszédom, aki köve kezeten, mielőtt győnni indul, talpasan elpáholja a feleségét. Valamelyik nap megkérdeztem, hogy miért teszi ezt? Kérdésemre így válaszolt: „Mire gyónásra kerül a sor, már régen elfelejtettem vétkeimnek legalább a felét, de ha jól elverem a feleségemet, az ilenkor még a legapróbb vétke-mel is eszembe juttatja és így megtudok olyat is, amire már régen nem emlékszem!”

Tizenkettedik történet: Egy fiatal házaspár immár egy hónapja él boldog frigyben, anélkül, hogy közelebből érintkeztek volna. Végül a szegény leány annyira csalódottnak érezte magát, hogy egy tálat kapott, mely már üres, hogy visszatért szüleihez. Ezek megkérdezték az ifju férjet, hogy mi az oka tulajdonképpen annak, hogy nem közeledett hitveséhez. Ez azt felelte, hogy nem merete, attól való félelmében, hogy megmondja az anyjának.

Tizenharmadik történet: Egy fiatal asszonyka a nászéjszaka után felkeresi az anyját és sirva panaszkodik, hogy férje meg van babonázva, mert teljesen tehetetlen. Mikor az anyja megkérdezte, hogy milyen okok támogatják feltételezését, így felelt: „Ezen a drága, hosszú éjszakán csupán öt- vagy hatszor ölelt meg!”

Tizennegyedik történet: Egy társaságbeli hölgy egy különös történetet mesélt: Városunkban volt egy szobalány, akit csufondárossan „Torzszülött”-nek neveztek, mert hiányzott éppen az a része, melyet az asszonynepek legnagyobb kincsének tartanak. A szegény lány nagyon boldogtalan volt emiatt, mert az emberek az utcán ujjal mutattak utána és hasukat fogták a röhögéstől; ur-nője el akarta bocsájtani, mert a csufolkodások őt is kellemetlenül érintették. Ekkor a szegény lélek, hogy elejét vegye a sok herce-hurcának, elhatározta, hogy férjet

fog keresni és ez bizonyára meg fogja találni azt, amit mások veséznek. Az esküvő előtt azonban az emberek mindent elmondottak a férjfelőlnek, de ez nem adott hitelt a furcsa mesének és bizonyosra vette, hogy a nászéjszakán éppen az ellenkezőjéről fog meggyőződni. Megtartották tehát az esküvőt és gondolhatjátok, hogyan sereglett a nép a szertartáshoz. Egy ur felfordított kálappal a kezében végigjárta a hölgyeket és kérte: „Mesdames, legyetek könyörületesek a nélkülözö iránt és adjatok neki abból, amiben fölöslegetek van, higjétek, nem rövidítitek meg vele férjeiteket.” És amikor este a szerencsétlen férj mégis meggyőződött a mende monde igazságáról, perelte asszonyát, akit a bírák elé idéztek. Itt szakértők megvizsgálták és kimondták a verdiket, hogy elvásztadják férjétől és soha többé nem szabad házassodnia, mert éppen a házasság alapköve hiányzik nála.

Tizenötödik történet: Nemrégiben részt vettem egy nagyon szép, azonban felette csökönyös leány esküvőjén. Amikor elérkezett már a távozás ideje, a frissen sült asszonyka az istenért sem akart a mulatságtól tágitani. És ha erélyes, tepasztalt nénéje reá nem ripakodik, még ma is szűz lenne. Az öreg asszony szigorúan szólt rá: „Te hülye vagy, tökéletes bolond, bizonyára nem tudod, hogy hányadán állsz, úgy látszik az emberek mocskos szájára akarsz kerülni és holnap már az egész szomszédság dőreségedet fogja nevetni!” És ezzel galléron ragadta az ifjuasszonyt, a nászterembe tuskolta és utána jól lezárta az ajtót. Férje, bosszusan a sok várakozástól, már ágyhoz tért és kérte feleségét, hogy szintén feküdjön le. Mikor azonban látta, hogy huzódozik, felkelt és kényszeríteni akarta a velközésre, ez azonban olyan ügyesen játszotta a megbántottat,

hogy visszafeküdt ágyába és tovább kérlette, de minden eredmény nélkül. Végre lemondóan szólt: „Drága gyermekem, feküdj végre le, ígérem, hogy hozzád sem nyulok!” Legnagyobb meglepetésére azonban ezt a választ kapta: „Ugy? És mihez kezdjek akkor?” A férj utólag elmesélte nekem, hogy ez a váratlan válasz olyan gyönyörűséget okozott neki, hogy elhomályosította a többi, ami még azon az éjszakán történt. Gondolhatják, hogy az ifju férjnek másnap hosszúra nyúlt a napja; izgelt mozgott, nem tudott egyhelyűlt megtelepedni és amikor emiatt a hölgyek csufolták, így felelt: „Egy különös szerszám az oka, mely ha a tettek volna, — azt hiszem — ti sem járnátok különbül!”

Tizenhatodik történet: El kell mondanom egy vallásos asszonyka történetét, aki jámborsága miatt egy gyönyörteljes éjszakától fosztotta meg magát. Férjével az ágyban feküdt és éppen a legbizalmasabb percek következtek, amikor künn megszólalt a sekrestyés csengője, aki hangos szóval figyelmeztette az embereket, hogy mielőtt elalszanak, mondjanak egy imát az elhunytak lelkiüdvéért. Az asszonyka megkérte tehát férjét, hogy engedjen neki előbb elmondani az imát. Az ima sokáig tartott és azalatt a férj vígan horkolt és az istenért sem lehetett többé felébreszteni. A fiatal asszony egész éjszaka költötte: „Férjecském, jó uram, már rég elkészültem az imával; hahó, a sekrestyés is vigan alszik már!” Hiábavaló volt azonban az asszony minden mesterkedése.

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros

Szerkesztői üzenetek

K. IRMA. „Három évvel ezelőtti szerelmi házasságot kötöttünk. Én tizennyolcéves voltam és gyermeki fővel megigérttem a férjemnek, aki utálja a gyermekeket, hogy lemondok a gyermekáldásról. És bár változatlanul szerettem az uramat, aki minden gyengédségével elhalmoz, az utolsó évben annyira elhatalmasodott rajtam a vágy egy csöppnyi baba után, hogy mindent elkövettem férjem elhatározásának megmátásására, azonban minden siker nélkül. Férjem azt állítja, hogy boldogtalan lenne és nem tudna velem többé egy fedél alatt maradni. Azóta sem tudok megbarátkozni a gondolattal és már szinte betegesen vágyódom a gyerek után. Bár kölcsönösen szeretjük egymást, a kényes téma körül napirenden vannak a viták és nem egyszer már annyira összevesztünk, hogy a válás látszott az egyedüli megoldásnak. Boldogtalannak érzem magam és nem tudom, mit tegyek hajhatatlan férjemmel...”

— Válasz: Elég fiatal ahhoz, hogy ne kelljen kétségbeesnie. Levéléből kiveszük, hogy az ura is fiatal még és innen ered a gyermektől való irtózat. Ne türelmetlenkedjék és főleg ne akarja elhatározásának hirtelen megváltoztatására bírni az urát. Az asszony legyen diplomata. Lassan kell megbarátkoztatni a gondolattal és meglássa: a jég előbb-utóbb megörik.

OMNIA VINCIT Amor. Azt kérdi: szabad e ilyenkor szerelmet hazudni? Szabad-e esküvő előtt becsapni egy tisztességes embert? Hát persze, hogy nem szabad. Viszont szabad: őszintének lenni, nyíltan, egyenesen beszámolni érzéseinkről. A szerelem olyan furcsa, titokzatos valami, hogy az időközben mindig megérkezhet.

ELKESERÉDETT LEÁNY. „Nem tudtam rossz lenni. Irodafőnököm hiába ostromolt ajánlataival, állhatatos maradtam. Most kenyermel fizettem, ami annál súlyosabban érint, mert városunkban irodista-lány alig tud álláshoz jutni. Érdemes tisztességesnek lenni?...“

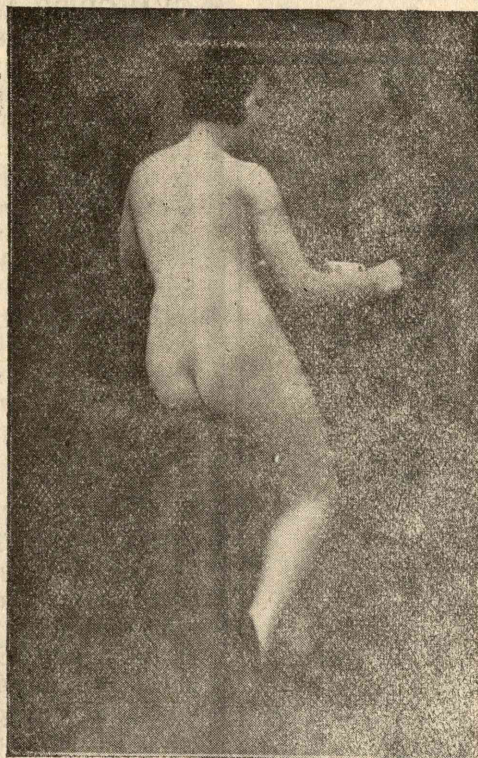
— Válasz: Tanulja meg: a tisztességgel csak a szerelemnek szabad perbeszázni! Embertelen főnökét adja át a közmegevetésnek, bizonyára akad majd lap városukban,

mely alkalmmilag Jerántja a leplet a főnök urról.

R. MARGIT, KOSICE. „...Szerelmi házasság. Vágyódtam utána és két évi menyasszonyságom alatt a kinok kinját szenvedtem. Végre asszony lettem... és a tűz elhamvadt. Érzéketlenül fekszem férjem ölelő karjaiban és amíg ő láthatólag a gyönyörök tengerében ég, én fáradt érzéketlenséggel csak nehezen tűröm becézeléseit. Utóbb, hogy eltereljem figyelmét, aktivitást erőltettem magamra. Férjemet így megóvtam egy bizonyára fájdalmas kiábrándulástól. Sokáig azonban nem bírom a hazugságot és máris számos álmatlan éjszakával bűnhődtem. Eleinte azt hittem, hogy a házasságban talán megváltoztak

érzelmeim, azonban csakhamar megbizonyosodtam az ellenkezőjéről: vágyom és kívánom a férjemet, azonban mellette fekvé érzéketlen és hideg maradok. Kedves szerkesztő ur, adjanak tanácsot, hogy mit tegyek és nyugtassanak meg, hogy valamikor még én is megízlelhetem a szerelem valódi gyönyörtiségét.”

— Válasz: Állapota valószínűleg valamelyik idegduc rendellenes zavarából ered. A kélérzést kiváltó idegcsomó illetén való megbetegedése vagy érzéketlensége viszonylag elég gyakran fordul elő az orvosi praxisban. Keressen fel egy a női bajok kezeléséhez értő orvost, adja elő észleleteit, egészen veszélytelen műtéli beavatkozással elháríthatja a bajt.

Fotó Mandel, Páris

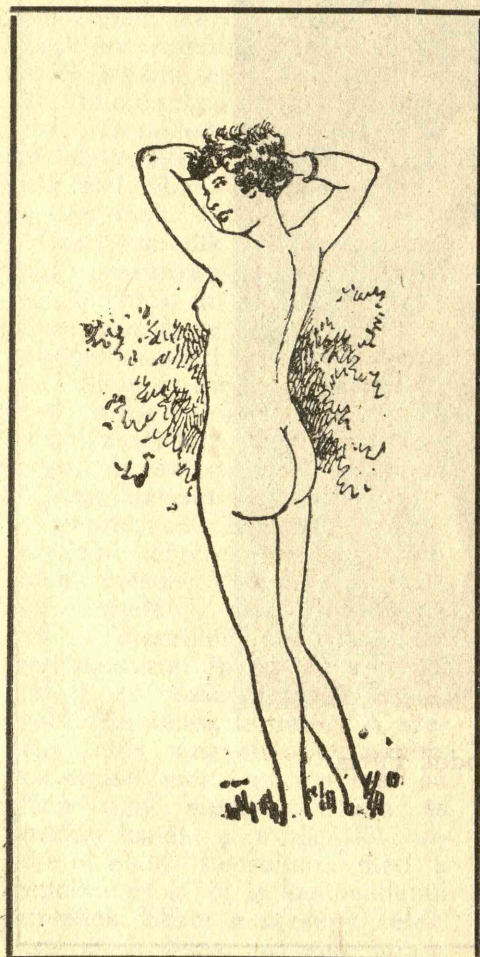
Adoráció

Asszonyom, ki nem vagy az enyém,
asszonya mindenki másnak;
így vagy te szép és így leszel
örök ura az elmulásnak.

A tested nekem szent titok, csoda;
előttem szerte sose tárul,
mert nem akarok és nem akarom;
ne tudjunk mi az elmulásról!

Legyen nekem oltár az ágyad,
mit nem tépett, gyürt a kettőnk teste,
legyen nekem szent a te vágyad,
mert nem az én szájamat kereste!

Asszonyom, ki nem vagy az enyém,
asszonya mindenki másnak;
íme, ma térdet hajt előttem
ne tudjunk mi az elmulásról!

A NYAK ÉS A DEKOLTÁZS SZÉPSÉGE ELENGEDHETETLEN kelléke a női test szépségének. Mégis aránytalanul kevesebbet foglalkoznak ezekkel, mint az arc, vagy a kéz bőr ápolásával s különös módon elhanyagolják tesüknek ezt a részét. Általában azt hiszik a nők, hogy a mosakodás elvégzésével mindent meglettek a nyak és a dekoltázs bőrének ápolására. A különféle károsodások megelőzésére, a bőr védelmére és szépséghibáinak gyógyítására azután már nemigen került az erősen kivágott estélyi ruha, továbbá az intenzív sport- és strandélet szabadon hagyja a nyak és a dekoltázs bőrét és így annak hibái könnyen feltűnnek és sértik esztétikai érzékünket.

A NYAK HIBÁS ANATÓMIAI FELÉPÍTÉSÉN, FORMÁN, sajnos, nemigen változtathatunk. A nyak hosszúsága, vagy rövid volta, a kiálló ádámcsutka, — születési adottság, melyeket a hizás-soványodás csak némileg befolyásolhat. Ellenben a jövőnalu nyak formája, bőrének borsos tapintata és üdesége kellő ápolással, valamint a torna és a massage segítségével sokáig biztosítható. Ugyancsak segíthetünk a nyak túlságos vastagságán akkor, ha azt a pajzsmirigy megnövekedése, u. n. golyva okozza, amikor is a nyak elülső, alsó részén, mindkét oldalon kisebb-nagyobb duzzanat tapintható. Ilyen esetben a kozmetikai szempontoktól eltekintve, egészségi okoknál fogva is, mielőbbi belgyógyászati kezelésre van szükség, hogy ez a belső szekréciós mirigyrendellenesség komolyabb méreteket ne öltözzön.

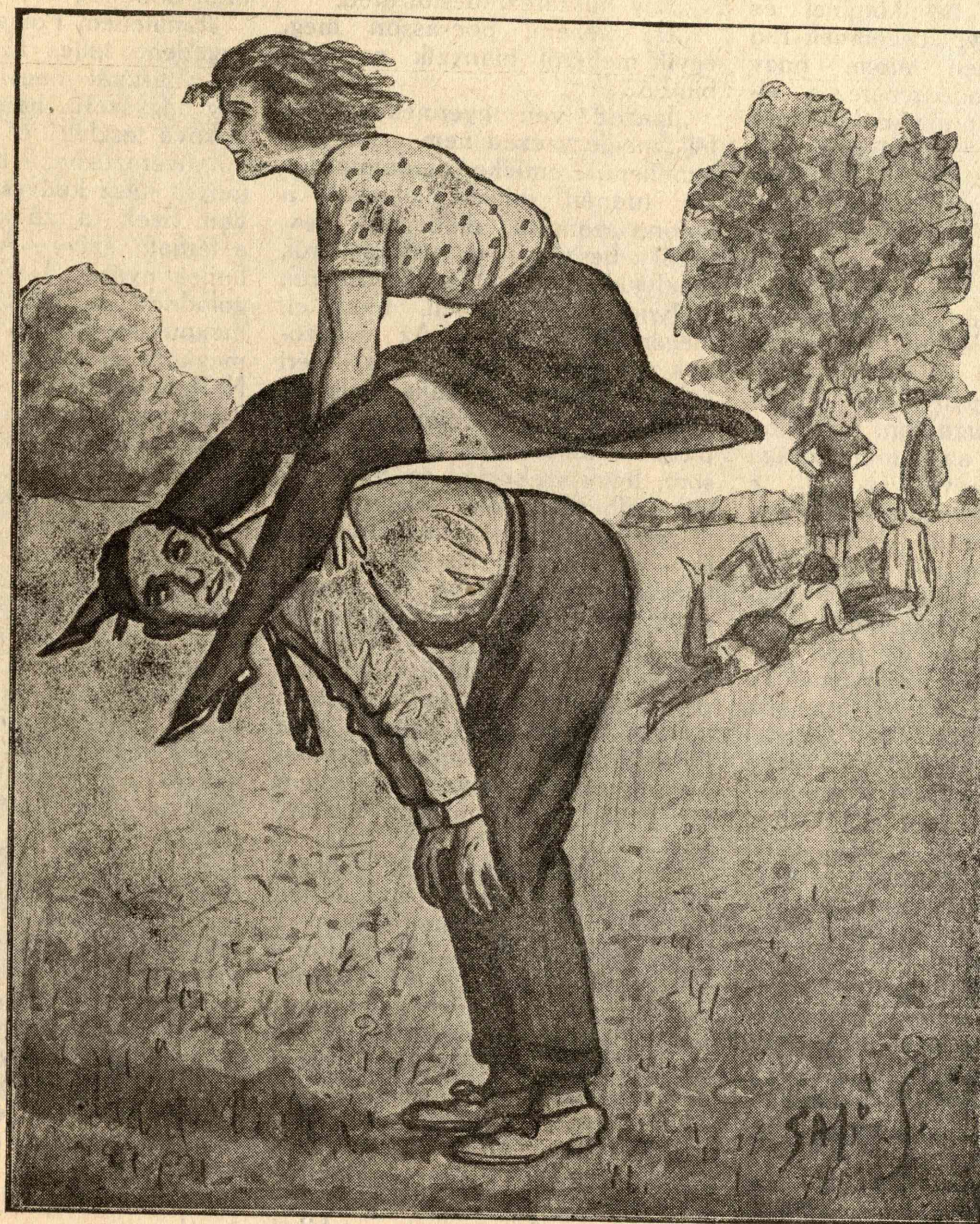
A NYAKON EIÖFORDULÓ SZÉPSÉGHIBÁK KÖZÖTT LEGGYAKORIBB A RÁNCOK, redők fellépése, melyek néha harmonikaszzerűen, vízszintes barázdákat alkotnak. Soványítókurák következtében már egészen fiatal nőknél is láthatók és olyanoknál is korán fellépnek, akik foglalkozásuknál fogva kénytelenek fejüket előrehajolva tartani. Idősebb korban, a bőr s az alatta levő szövetek sorvadása következtében természetes a nyak bőrének ráncosodása, amely érzékenyen jelzi az idők múlását. A bőrnek zsíros krémmel való bedörzsölése, továbbá a szakszerűen végzett masszások, pakkolások sokáig feltartóztatják és jelentékenyen javítják ezt a szépséghibát, de előrehaladottabb eseteknél is visszaadhatjuk a nyak fiatalosságát a sebészti plasztika segítségével. Súlyos és feltűnő hiba a nyakon a sebhelyek és hegek létrejötte, melyeknek nagyobb része úgy keletkezett, hogy egy-egy megnagyobbodott nyakmirigy elgenyesedett és utána tuburjánzó hegyszöveggel gyógyult a seb. Ma már szerencsére idejében kezelésben részesülnek azok, akiknél mirigyduzzanat jelentkezik és alapiában gyógyítják azt a bántalmat, mely a mirigylobot létrehozta. A régi skrofulosis nyomait, akár csak egyéb hegeseget, majdnem teljesen el lehet tüntetni sebészti uton.

KISEBB NAGYOBB ANYAJEGYEKET, SZEMÖLCSSZERŰ KÉPZŐDMÉNYEKET majdnem mindenkinél láthatunk a nyakon, melyek, ha nagyok, vagy ha sok van belőlük, alkalmasak arra, hogy a legszebb bőrt is elrutítsák. Különösen a kis, nyéllel ellátott, lógópuha szemölcsök otthonosak nagyobb számban, melyek gyorsan szaporodnak és ellepik a bőrt. Eltávolításuk nagyon egyszerű, míg a nagyobb festékes anyajegyek kiirtása óvatosságot igényel, mivel könnyen nyom maradhat vissza. Zavarólag hatnak elől a piros pontok és értágulatok, s néha feltűnő a kiborolvált nyakon, a haj alatt, a vörös színű, nagyobb terjedelmű éryajegy, melynek eltüntetése ma már szintén megoldható. Nemritkán a nyak felső részén, az álcsonat alatt, felesleges szőrszálak csufitják el a bőrt. A szőrösödés jelentkezhet még elől a dekoltázsban, a mellcsonat felett is. Tudjuk, hogy a folytonos huzogatás következtében nemcsak a szőrszálak szaporodnak és erősödnek meg, hanem a bőr is súlyosan károsodik. Ma már nem okoz problémát ennek a gyakori és csunya szépséghibának a végleges és nyom nélküli kikezelése, szakorvos útján, a diathermiás szőrtelenítés segítségével, — még akkor sem, ha már nagy mértékben és sűrűn terjedtek el a szőrszálak.

A DEKOLTÁZS BŐRÉN IS TÖBBFÉLE KOZMETIKAI HIBA LEHET. Fiatalabb korban pattanások tarkítják a hátat és mellet, amit leginkább valamely belső rendellenesség vált ki. Nyáron a napozás jelentékenyen javítja ezt a bántalmat, de csakis megfelelő külső és belső kezelés mellett lehet a pattanásos folyamatot meggyógyítani. Sajnos, nagyon sokan elhanyagolják és házilag kezelik magukat,

melynek az lesz a következménye, hogy végleges hegek és lyukak maradnak, vagy pedig (a melcsont fellett) fehér tömött göbök keletkeznek. Ehhez hasonló, de nagyobb kötőszövet duzzanatok, kidomborodó dagánatok képződnek a váll, vagy a hát bőrén. Lerontják a dekoltázs szépségét a kisebb nagyobb színes anyagegyek is, melyeket felesleges megtűrni az ilyen exponált területeken. A színeltérések is zavarólag hatnak.

A fürdőtrikó pántja, vagy súlyos napégés következtében, most világosabb ott a bőr és csak vastag fedőkrém segítségével lehet estélyek alkalmából a dekoltázst egyszínűvé tenni. Ha elszórtan kerek, fehér vagy rózsaszínű foltok vannak, amelyek viszketnek, — valószínű gombás fertőzést szenvedett a bőr, amelyet azonban aránylag könnyűszerrel lehet elmulasztani.

Bakugrás
Sajó Sándor rajza

A kurtizán tanításai

— Irla : Jean Baptiste Cuisin —

„Aranyos barátnőm“, mondotta valamelyik reggel a neves Saint Albin, — amikor fürdőkádjában hűsült és jóízűen a csokoládé szűrőcsövéhez fogott, — a fiatal és csinos Almaide Pommerosa-hoz, „drága kicsikém, elhatároztam és érett megfontolás után megerősítem: én visszavonulok az üzlettől és üzletkörümet és valamennyi előnyét cégemnek rád ruházom. Hiszen látom, hogy minden ravaszkodó piperézés ellenére napról-napra vénülök: már háromszor kell pirosítanom naponként az orcámat. A fürdőben hasamig vághatok ki a ruhámat, barátaim csak ismételtlen megálapíthatják, hogy már nem vagyok szűzlány. És nem találok okát, hogy miért folytassam a pénzszerezést. Gazdag vagyok és házamon kívül óriási birtokaim vannak vidéken, nem kell kufárkodnom és nyugodtan, boldogan élhetek. És ha az ember, drága kincsem husz évig szolgált a szerelem csataterén, sokszor súlyosan megsebesül, hétszer a kórházban feküdt, — elgondolhatod kicsikém, nyugalomra vágyunk. Tehát visszavonhatatlannul: utódom leszel és reád hagyom minden szerzeményemet. Te még alig bujtál ki a tojásból, alakod kifogástalan — Girodet sutbavágja Calthéjét, ha téged meztelenül lát. És ami a nevelésedet illeti, mindent elkövettem érdekedben. Mióta anyád, isten nyugosztalja, a kórházban meghalt, úgy tartalak, mintha saját gyermekem volnál. Magamhoz vettelek és nyugodt lelkiismerettel mondhatom, rövidesen tartásod, szellemed és szeretetreméltóságod semmi kívánni valót sem hagyott hátra. Még jobban tökéletesedtél, amikor felette értékes könyveket olvasgattál, amilyenek csak titokban szoktak terjeszteni. A teoriában tökéletes vagy, csak a gyakorlat hiányzik, amelyet azonban nem tudsz elsajátítani, ha meg nem kösztolgotod a falatot.

Ilyenképen taníttatta Saint Albin a szép Pommerosa-t, mialatt a csokoládét szűrőcsölte. Most kilépett a vizből; és mivel egészen meztelen volt, Almaide nem tudta visszafojtani ijedt felkiáltá-

sát, amikor megpillantotta a súlyos sebeket, amelyekről az előbb beszéltek. „Oh, néné,“ így nevezte Saint Albint, „micsoda borzalmas heget látok!“ „Gyermeke, erre egész életemen át büszke leszek. A Palais Royalban szereztem“

„És ez a nagy sebhely emitt?“

„Egy huszárezredestől ered.“

„De néné, bocsásson meg, egyik melléről hiányzik a mellbimbó...“

„Igazad van gyermekem, ne félj, megjegyzésem nem érint kelemetlenül: emléke diadalmas!... Ha tudnád milyen élvezet a katona számára, diadalmas csatáiról beszélni, a veszélyekről, amelyekben forgott, a dicsőségről, melynek részese lett, hidd el, megérténél engem is. Az amazónok seregéhez tartoztam és itt ért az első sebesülés; Itália valamelyik szűk bulevardján, ahol az utcai csatákban az volt a szokásom, hogy székekkel és asztalokkal elbarikoltam magam és ilyenkor talán kissé magasra emeltem lábaimat... Higijél hosszú tapasztalataimnak: ha az asszonyok csatáznak, több veszély leselkedik reájuk, mint a férfiakra. És ha engem most ilyen megtépzott állapotban látsz és mellette a nagy fényűzést — gondold arra kicsikém, hogy nincs egyetlen butordarabom, melyel ne testem verejtékén és vérem árán szereztem volna.“

Pommerosa nem tudta sokáig nézni nénéje sebhelyes testét, anélkül, hogy szemeit könnyek el ne futották volna. „Süldő lánykorában ismerte meg az ellenséget és győzedelmeskedett; homlokát myrtusok övezik, neves és gazdag lett; és én a cyprusi sziget balga nimfája még semmit sem tettem az éjszaka kedvéért!“

Mikor Saint Albin egyik lábát fölemelte, hogy egészen kilépjen a fürdőkádból, Pommerose még egy csomó dicső csata emlékét fedezte föl, melyekről a hősnő kegyelemből hallgatott.

„Most add ide szívacsomat és pipereszekrényemet, azután csengetess Clitorinénak, hogy ágyamba segítsen. Akkor majd tovább tanítlak és elmondom terveimet és

kilátásaimat, amiket hozzád fűzök“.

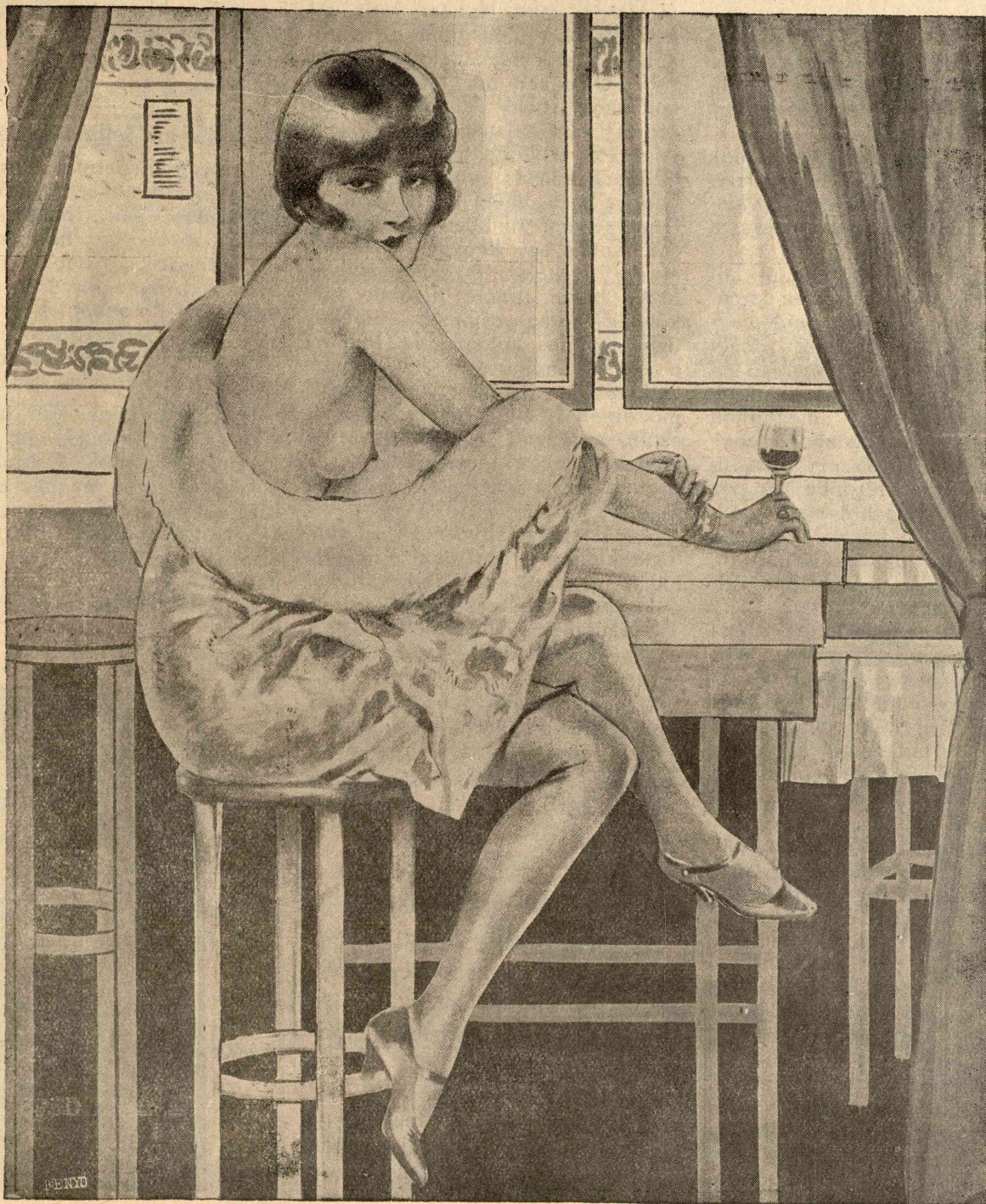
Clitoriné megjelent és Saint Albint ágyába vitte: balist és aranyhimzésű selyem fogadta felfrissült testét. Aranysárga bisquitet egy kristálypohárba mártott, melyben a smaragd és topáz fényével vetekedő folyadék volt és folytatla, ahol abbahagyta:

„Említettem Pomerosa, hogy átengedem teljes üzletkörümet. De mit használ nagylelkűségem, ha egy nagyszerű hajóhad parancsnokává teszek és nem értesz a manőverezéshez? Hamarosan zátonyra jutsz kedvesem és véged van. Ezek a zátonyok, Almaide, a férfiak szíve. A vas, sokkal hajlékonyabb. Úgyesen kell forgolódnod itt, tűzbehoznod, hogy megpuhuljanak és kimélet nélkül megkopasztani, ha elringattad őket. Ne háborodj föl nyers harciaszközeimen: láttad a sebeket, amelyekből hevesen folyt a vér egykor és vedd tudomásul, hogy nem érdemes egynek szolgálni. Tehát:

A bourgeoisával kezdem: két kereskedőm van a Rue Saint Denisről, akik tisztos feleségüket megfosztják jogos ölekezéseiktől, leányaikat hozományuktól és üzletfeleiket százméterekre menő posztóktól, parfümöktől és butoroktól. Elsősorban ezt a két klientsemet engedem át, ők szolgáljanak széllel a hajóhad megindulásához. Ők adják a legtöbb pénzt!

A Rue de Richelieu n egy ékszerészt juttatok neked, aki arannyal, ezüsttel és drágaságokkal cicomáz. Lakásom telve ékszerekkel, gyémántokkal és elefántcsontokkal; mint ama híres egyiptomi hercegnő, aki szeretőitől mindég egy egy szikladarabot kért, melyből felépítette pyramisát, úgy törekedtem én arra, hogy minden egyes... csókomért egy-egy rubint, türkizt, opált kapjak. Lásd, csinos gyűjteményt szereztem!

Van ezenkívül egy közel nyolcvanéves miniszterem. Mondhatom: öleléseivel nem sok vizet zavar, egyetlen odvas fog kapaszkodik még a szájában és mindég félnem kell, hogy a legmagasabb kéj hevében utolsó sóhaját hull-

Abszint
Gruber Kálmán rajza

Katica ott van, bizonyos nembánomsággal ledobta magáról a paplant s lábujjhegyével megérintette az ágy előtt fekvő jegesmedvét.

— Milyen szomorú dolog mégis ez az egyedüllét — sópáncodott. — Mily üres így az élel és unalmas! Nap nap után ugyanaz, mindig ugyanaz...

Mikor a lábára állt, fáradtnak érezte magát. Különösen a derekában és a lábaiban érzett valamit, ami mintha lehuzta volna a földre.

Becsukta a szemét, csöpp kezével kisimitolta a haját az arcáról s nyújtózkodott. Majd meg szabadult a hálóingétől, amely nesztelenül magába omolva a földre hullott s miután előbb mutatoujjával, majd meghajtott lábujjhegyével meggyőződött, hogy a víz se nem forró, se nem hideg, besiklott a fürdőbe. A víz csobogott s apró hólyagok szálltak fel testéről a felszínre. Ép úgy, mint az este a pezsgős pohárban, amelyet csintalan jókedvében ürtett Alex egészségére.

Be szép ember is ez az Alex! S ez nem csak az ő nézete volt, hanem az összes barátnője is mind így vélekednek s ha Alex belépett a bárba, hát elhallgatott a társaság, a férfiak irigykedtek s az asszonyok szíve pillanatra megszűnt lüktetni. Az ám, ilyen az ő Alexje, aki őt igazán szereti, imádja s aki... no igen, aki nvomban el is vitte volna partnernőjének, ha... ha a Rivieran vagy Kairóban nem él egy kiállhatatlan öregur, aki véletlenül a férje...

A bájos asszonyka láthatólag felüldítve kiugrott a vízből s belebujt a fürdőkabátjába. Katicának ilyenkor meg kellett törölnie őt, mely kötelességének nem minden élvezet nélkül tett eleget, mert nagyon tetszett neki urnőjének fehér teste.

Végre egészen száraz volt s most úgy öltöztette magát, akár csak egy párizsi baba. A szobalány a fehérnemű szekrényből batizslinget vett elő s azt ráadta urnőjére, majd letérdelt és Iványiné ici pici kis lábait egymásután ölébe véve, ezekre fekete selyemharisnyát húzott fel. A lány keze önkéntelenül is becézgetve simított végig a forró combokon. Az asszonyka meglepődött, de szó nélkül tűrte. Katica tenyere veszedelmesen megközelítette a

legszemérmesebben rejtett részt s egyszerre csak... vadul belemarkolt... Iványiné szinte összerokkadt a váratlan élménytől, de most sem szólt. Hanem várta, mi lesz. Eszébe jutott, amit a multkor a lesbosi szerelemtől olvasott. Ő akkor nagyon csodálkozott azon, hogy akadna nő, aki örömét lelheti az ilyesmiben... S ime, ez a lány most... mennyi mindent, kéjt és gyönyört idéz fel benne. S a játék folytatódott. A fehér selyem mellfűzőre került a sor. Katica ezt kényelmes lassúsággal s kéjes, érzéki mosollyal fűzte össze urnője derekán, miközben keze csintalan játékot üzött a bájos halmokkal. Miután a kis Iványiné még leirhatatlan kedves és mindent megmutató mozdulattal egy selyembugyiba szállt, vége volt a különös jelenetnek. Ráncok támadtak a harisnyán, ezeket kellett még elsimítani...

Pompás lány vagy! — sutogta kipirult arccal az elhagyott asszonyka, aki ilyen váratlanul szenzációra eszmélt...

S azután még hozzátette:

— Ma éjszaka velem fogsz aludni...

Másnap reggel a kövér szakácsnő nyitott ajtót a tejeknek.

HUMOR

Egy kis matematika

Barátnők egymás között a távollevő jó barátnőjükről beszélgetnek. Azt mondja az egyik:

— A Juci, az született matematikai tehetség. Mindig összeadja magát valakivel, ölelő karokból sohse vonja ki magát, egy vagy két szeretővel több nála nem szoroz és a kegyeit bőven osztja.

Az iskolában

— Móricka, hány órából áll a nap?

— Huszonkettőből!

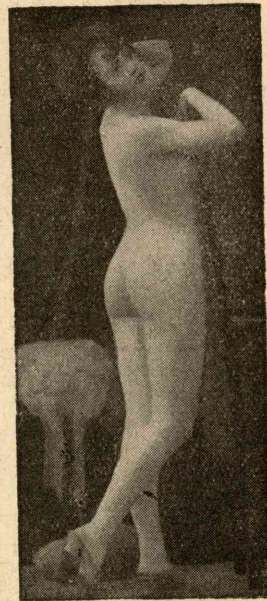
— Ej, ej talán huszonnégyből.

— Nem nem. A tanító ur épp ma mondta, hogy két órával rövidebb a nap.

Jogos felháborodás.

Kohn, akit barátai minden rossz viccel megjartak, megnősült. Esküvő után ezek a barátok közrefogták, mesélje el, hogy zajlott le a nászéjszaka. Kohn, mint önértékes férj, ilyen diszkrét dolgokat nem akar elmondani Látván azonban, hogy barátai nem hagyják abba a heccelődést, magából kikelve így fakad ki:

— Hát tudjátok mit mondok? Aki az ágydeszkákat úgy rakta az ágyba, hogy azok alattunk mind kiestek, annak megbocsátok. — Még azt is elviselem, hogy valaki tele vizes dőzsát dugott az ágy alá s mi beleestünk. De azt már üsse meg a menydörgős ménkü, aki a vazelint tele szórta homokkal.

MAROKANER szálloda és vendéglő

Timișoara, Piața Traian (Gyárváros, Kossuth tér)

Ujjá alakítva új és modern kezelésben, a gyárváros egyik legkedveltebb és legjobb vendéglője. Külön étterem, esténként zene. Külön italok, polgári árak!

Ez a hely

a Mia
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszerárában, Timișoara-Fabrik kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA-KRÉM-nek nem kell már reklám.

„DACIA“ kávéház és étterem

Timișoara, Gyárváros

Esténként zene, szolid, polgári árák!

Nyomtatványok

szolid kivitelben (színesen is)
igen előnyös árákkal, lapunk
nyomdájában készülnek:

Tip. Union, Lugoj

WALTRICH
női és férfi fodrász
Timișoara, Gyárváros, Fő-ucca,
Kossuth tér 1. sz.
Speciális, tartós hullámosítás,
hajfestés, vizhullám stb. (39)
Modern kozmetikai intézet, szépség-
ápolás
Tyukszemvágásra, szakember kezelése
mellett külön osztály.

Őszi és téli újdonságok!

Női filc- és bársonykalapok minden színben és
minőségben. — Női kalapok már 60 leitől
Gyermek kalapok 40 leitől
Meglepő izléses kivitelben és fazonban!

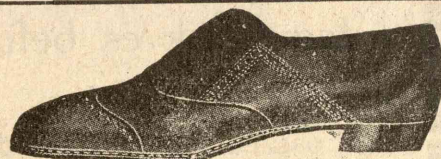
Tuvicsák kalapszalón

Timișoara, fabrica, Három király ucca 1. szám

Elegáns tavaszi és
nyári divatcipők:

Rácz Ándrásnál

Timișoara, I. Hunyadi ucca 10

Martin J.

Férfi és női fodrász, hajfestés és manikűr-szalón.
Timișoara, IV. Kossuth Lajos ucca 21. szám.

Link Gyula

fogászati műterme

Timișoara, Szt. György tér

Arany Szarvas épület (28)

Alkalmi

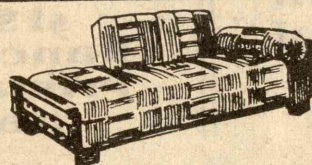
ajándékokat
legolcsóbban beszerezhet

Joan Dumoniu

órás és ékszerész
Timișoara IV. Str. Iancu
Vacarescu 25 (Bemgasse.)

Müller

a legszebben tisztít, fest, vasal
Timișoara, Gyárváros

Ha modern butort akar vásárolni
tekintse meg

Podraczky Ferenc butorüzletét
Timișoara

Coronini tér 20. Gyárváros

„GUMMOZIT“

Grafikai műintézet és bélyegzőgyár

Olcsón és gyorsan készít nyomtatványt és bélyegzőt

Timișoara, Piața Sf. Gheorghe 4

Tipografia „Union“, Lugoj, Str. Bisericii 16

Országfejlesztési kölcsön

Egy kötvény kibocsátási árfolyama 880 lei, amely vagy készpénzben, vagy 680 lei készpénzben és 200 lei járadékkötvényekben fizethető

A kötvények visszaváltása 1200 leiel történik, vagy 100.000 lei, 200.000 lei, 250.000 lei

egy millió, vagy három millió leiel

Jegyzések és befizetések a következő helyeken eszközölhetnek:

Az összes városi és vidéki pénzügyigazgatóságok és adóhivatali pénztárak

Az állami monopolhivatalok összes ágazatai

A Banca Națională összes fiókjai

Az állami letétpénztár

A postai csekkhivatalok és nemzeti gazdasági intézet

Az összes postahivatalok

A szövetkezetek központi bankja

A szövetkezetek nemzeti hivatala

A szövetkezetek jogosított federációi és bankjai

LUGOJ:

Creditul Bănăţean

„Caraşana” Lugoj

ORAVIŢA:

Banca Orăviţană

TIMIŞOARA:

**Banca Timişoarei
şi Soc. Com. pe act.**

Banca de Scont S.p.A.

Prima Casă de Păstrare

Imprumutul intern de înzestrare.

Fiecare cetăţean român, fără deosebire de neam şi lege are o sfântă datorie să semneze la imprumutul intern de înzestrare. Prin semnare, nu numai respectivul este ajutat, ci e ajutat Statul, ţara, care pe lângă toate greutăţile, pe cari le întâmpină, voeşte şi va şi da cetăţenilor săi muncă şi noi posibilităţi — pentru că suma semnată va aduce o nouă circulaţie în viaţa economică a statului.

Az országfejlesztési kölcsön jegyzése fajra és vallásra való tekintet nélkül minden itt élő román állampolgárnak szent kötelessége! A jegyzéssel nemcsak önmagát segíti, mert a lejegyzelt összeg új és friss vérkeringést hoz közgazdasági életünkben, de segíti magát az államot, az országot, amely súlyos megpróbáltatások dacára is állampolgárainak munkát és új lehetőségeket akar és fog nyújtani.